

De
Ongenode gast
De man in het
bloemenperk

Isa was, zoals elke morgen, om zeven uur opgestaan. Dat deed ze sinds ze zo'n vijfenveertig jaar geleden trouwde met Walter De Smedt. Zeven uur, geen minuut vroeger maar ook geen minuut later, dat was haar dagelijkse routine. Noch weekend, noch feestdag kon haar overtuigen om eens een keertje uit te slapen. Ze zag het als haar plicht. Het was een ritueel waar ze nooit van had afgeweken. Of misschien toch wel maar

2 HAMLEY BOOKS AND INA DE MAN

daar had ze een goede reden voor. Ze was die nacht namelijk moeder geworden van een blozende dochter en de dokter had haar bezworen om naar haar lichaam te luisteren en te blijven liggen.

Buiten die ene onderbreking was ze dus nooit van haar routine afgeweken. Nadat ze op de slaapkamer de overgordijnen had geopend, zette ze het venster op een kier om het zonlicht en de frisse lucht binnen te laten. Daarna liep ze in haar kamerjas de trap af en ging naar de keuken om het eerste kopje koffie van de dag te zetten. Terwijl het water in de Nespresso machine opwarmde, haalde ze een kopje uit de kast en zette het onder het tuitje van het apparaat. Ze overlegde met zichzelf welke koffie ze vandaag zou maken. Naast het koffieapparaat stond een rekje met verschillende smaken. Ristretto voor een lekker sterk kopje espresso, Linizo Lungo voor een normaal kopje koffie met accenten van suikerriet en graan of misschien toch liever een Envivo Lungo, een sterke koffie met veel karakter, ideaal om wakker te worden. Ze koos voor de laatste en nam de abrikooskleurige capsule uit de houder en stak ze in

de machine. Even later gorgelde en blies het apparaat en een gitzwarte stroom heerlijke koffie droop in het kopje met kleine roosjes dat op het plateau onder de tu-it stond. Terwijl ze wachtte tot het proces voltooid was, deed ze twee klontjes suiker in het kopje en haalde een lepeltje uit de lade.

Ze snoof het heerlijke aroma op terwijl ze met het kopje in de hand naar het grote raam in de woonkamer Liep. Dat raam gaf uit op de straat en op haar weelderige bloemenperken die haar huis van het voetpad scheidden. Ze liet zich vergenoegd in de zetel bij het raam zakken en bekeek de gezellige ochtenddrukte in de straat. Kinderen die naar de bakker fietsten of al op weg waren naar school, mannen en vrouwen die hun wederhelft in de deuropening een afscheidskus gaven en in hun auto vertrokken naar hun dagelijkse bezigheden. De bus van De Lijn stopte met het nodige lawaai aan de halte even verderop en laadde haar vrachtje op. Ze roerde in haar kopje en nipte van de heerlijke koffie terwijl ze tevreden naar dit vertrouwde tafereeltje keek.

Net zoals elke morgen knikte ze goedkeurend, dit was nog steeds een fijne buurt. Ze kende de meeste mensen en zij kenden haar. En net zoals elke dag wendde ze daarna haar blik af van de straat en keek met tedere gevoelend naar haar bloemenweelde. Het bloemenperk hield het midden tussen chaotisch en streng aangelegd en toonde een grote variatie aan petunia's, begonia's, zinnia's en andere kleurrijke bloemen. Ze was vele jaren geleden met Walter naar Engeland geweest en onmiddellijk verliefd geworden op de Engelse tuinen. Wat op het eerste zicht een rommeltje van allerlei willekeurig bij elkaar gegooide planten leek, had bij nadere inspectie toch een zekere regelmaat en orde.

Na hun thuiskomst was ze aan de slag gegaan met pen en papier en had haar ideale voortuin getekend. Ze was aan de slag gegaan met potgrond en boordstenen, had rotsblokken versjouwd en had planten in de grond gestoken. Op sommige stroken had ze rijkelijk een mengeling van bloeiende planten gezaaid. En een half jaar later, toen alle bloemen en planten in volle

bloei stonden, kon ze voor het eerst genieten van haar 'English Garden'.

Isa keek naar het perkje met delphiniums en fronste haar voorhoofd. De volle witte en blauwe kaarsen van deze heerlijke plant draaien normaal hun kelkjes naar de zon, nu lagen er een aantal plat tegen de grond. Isa voelde de boosheid opwellen. Ze vermoedde dat die snotapen van de overkant hun voetbal in haar paradijsje hadden geschopt en zo de helft van de elegante delphiniums had doen sneuvelen. Ze was zo boos dat ze overwoog om de bal ditmaal te confisqueren. Wie niet leren wil moet maar voelen!

Ze zette haar kopje met een klap op het bijzettafeltje zodat de zwarte vloeistof over de rand klotste en een bruin voetbadje achterliet op het schoteltje. Haar anders zo vriendelijke gezicht voorspelde onweer toen ze haar kamerjas wat dichter om zich heen trok en de voordeur uitbeende. Ze liep langs het met witte kiezelsteentjes bedekte paadje tot aan de plaats van het onheil. Ze wilde zich bukken om die verdomde bal te zoeken toen ze als door een wesp gestoken weer recht

6 HAMLEY BOOKS AND INA DE MAN

veerde. Tussen de restanten van haar delphiniums lag geen bal. In plaats van het zwart met witte leder van de bal zag ze het bruin van een herenschoen. En aan die herenschoen zat een been in een keurig geperste broekspijp. Tussen de schoen en de broekspijp was een keurig nette zwarte sok en een behaard stuk been te zien. Of er verder nog iets aan vast zat kon ze niet zien van waar ze stond, alle mogelijk andere lichaamsdelen werden verborgen onder phloxen, pioenen en grote toefen vrouwenmantel.

Toen ze van haar verbazing was gekomen, overwoog ze om aan de broekspijp te trekken en de eigenaar ervan aan te manen zich snel uit de voeten te maken. Maar Isa was boos, ze zou de man geen kans geven om te vertrekken zonder de schade te vergoeden. Ze plantte haar voeten stevig in de kiezels van het paadje zodat de man geen kans zag om te vluchten. Daarna voelde ze in de zak van haar kamerjas en viste daar een oud model GSM uit. Ze zocht even tussen de nummers en drukte dan op het icoontje van een groene telefoonhoorn.

'Hallo? Met de politie? Kunt u alstublieft zo snel mogelijk een patrouille sturen? Er ligt een man tussen mijn delphiniums.'

De dame van de noodcentrale aan de andere kant moest haar vragen om haar boodschap te herhalen. De inhoud van de oproep leek regelrecht uit een Agathe Christie roman te komen. Isa herhaalde haar boodschap met dezelfde boze intonatie van daarnet maar de dame aan de andere kant van de lijn had nog steeds haar twijfels.

'Kunt u de man beschrijven?' De dame van de noodcentrale had ondertussen haar collega een signaal gegeven en die luisterde mee.

Isa keek verwonderd naar het been dat tussen haar perkplanten lag. 'Nee, dat kan ik niet, ik zie alleen maar een been.'

Bij de alarmcentrale gingen nu allerlei belletjes af. Lag er alleen een been in de voortuin van de vrouw? Was die vrouw gek? Voor alle zekerheid werd haar identiteit geverifieerd maar die bleek te kloppen. Is-

abella Winter, weduwe, 65 jaar. Woont op het adres dat ze had opgegeven. Onbekend bij de politie.

De dame van de alarmcentrale overlegde even met haar collega. Zou het hier om een afrekening gaan en kregen ze in de loop van de dag nog telefoontjes van bezorgde mensen die nog andere lichaamsdelen in hun tuin hadden gevonden? Ze vroeg Isa of ze nog iets bijzonders kon zien.

'Wat bedoelt u met bijzonders? De kleur van zijn kousen of zo?' Even dacht de dame aan de andere kant van de lijn dat Isa met haar voeten aan het spelen was, maar ze besloot om haar vraag anders te stellen.

'Kan u zien of het enkel een been is of dat er misschien... tja, nog een man aan vast zit?'

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. De vrouw hoorde wat geritsel en even later zei Isa: 'Er zit inderdaad nog meer vast aan dat been. Ik heb even de pioenen opzij gebogen en ik zag een colbertjasje. Of de hele man er nog aanzit kan ik u niet zeggen maar de kans is wel reëel.'

Terwijl Isa en de dame van de alarmcentrale een verbale oorlog uitvochten, was de politie verwittigd en nog voor Isa de telefoon opnieuw in haar zak stak, stopte er een combi met twee agenten voor haar deur. Ze zuchtte. Haar burens zouden hun verbeelding weer de vrije loop laten in een poging om de politiewagen voor haar deur te verklaren. Dat moest dan maar, ze wilde dat been en.... wat er nog allemaal aan vast zat, uit haar border en uit haar bloemen.

'Hebt u een brancard of zo bij?' Ze gaf de agenten geen kans om er zich met een paar vragen vanaf te maken. De mannen bleven halfweg het tuinpad staan. 'Een wat mevrouw?'

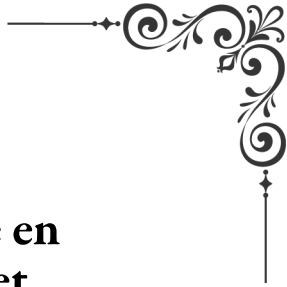
'Een brancard of iets dergelijks, om hem uit mijn bloemenperk te halen.' De agenten knikten begrijpend. Ze zouden geduldig moeten zijn met dit vrouwtje, waarschijnlijk al een beetje dement dus ze beseft nog niet goed wat er allemaal aan de hand is.

'Dat komt allemaal in orde mevrouwtje, zullen we eerst eens kijken wat er juist ligt?'

Isa wilde geërgerd reageren, maar beseftte dat deze twee heren niet wisten waar het over ging. Ze maande hen aan om voorzichtig te zijn en geen bloemen te vertrappelen. De agenten stemden in, ze waren al lang genoeg bij de interventie eenheid om te beseffen dat je oudjes best niet te veel tegensprak, dat gaf alleen maar agitatie en vervelende situaties.

Terwijl Isa op het tuinpad bleef staan, keken de agenten verwonderd naar het voorwerp tussen de bloemen. De schoen zag er nieuw uit en de broekspijp was netjes en van goed materiaal. Eén van de mannen boog voorzichtig de pioenen opzij en zag dat er aan dat been ook nog een romp zat. Zo voorzichtig mogelijk positioneerde hij zich tussen de pioenenstruik en de witte koppen van de hydrangeas. Toen hij zich voorover boog om te kijken wat er nog meer onder de struiken lag, ontwaarde hij het bovenste deel van de eigenaar van de voet. Op het eerste zicht leek het of hij sliep maar dan zag de agent dat er zich in met midden van het voorhoofd een mooi rond gaatje bevond.

Hij richtte zich op en deed teken aan zijn collega. 'Bel het parket maar op' zei hij terwijl hij zich opnieuw een weg baande tussen de kleurrijke bloemenpracht van Isa's voortuin.

Politie en Parket

Een paar uur later zat Isa aan haar keurig geboende tafel en serveerde koffie en koekjes aan de inspecteur die van haar allerlei dingen wilde weten waar ze geen antwoord op had. De agenten hadden haar naar binnen gestuurd, en dat was dik tegen haar zin. Maar toen besepte ze dat ze nog steeds in haar kamerjas en op pantoffels in haar tuin stond. Dus misschien was het ook wel beter om eerst maar wat kleren aan te trekken. Daarna was ze stiekem naar de logeerkamer gelopen om het verloop van de werkzaamheden te volgen. De logeerkamer lag aan de voorkant van het huis

en bood een strategisch uitzicht op de voortuin en de straat. Het grote voordeel was dat ze het tafereel vanop een hoogte kon gadeslaan en dat ze dus een beter overzicht had dan de mannen op de grond. Ze had zich verdekt opgesteld achter de overgordijnen en de glasgordijnen een beetje opengeschoven. Uit de kast in de logeerkamer, het vroegere kantoor van haar Walter, had ze een notaboekje en haar camera genomen en door het spleetje in de glasgordijnen maakte ze opnames van de activiteit in de voortuin. De agenten en de mensen van het parket hadden wel een scherm geplaatst maar dat zorgde er alleen voor dat de mensen langs de straatkant geen inkijk hadden. Isa, vanop haar strategische positie, kon alles zien!

Ze had een paar keer de neiging moeten onderdrukken om naar buiten te stormen en de mannen uit haar bloemperk te plukken. De pioenen hingen al halfstok en de zinnia's waren vertrappeld. Al haar mooie werk werd vernietigd door die grote voeten die maar wat rondstampen. Maar ze had eens flink ingeademd en besloten om in haar schuilplaats te blijven. Haar

nieuwsgierigheid won het van de trots om haar tuin. Want zeg nu zelf, hoe vaak krijg je de gelegenheid om de politie aan het werk te zien in een moordonderzoek, en dan nog wel in je eigen voortuin.

Na een poosje hadden de mannen in witte pakken het vermoedelijke slachtoffer volledig van onder de bloemen en planten gehaald. Ze kon zien dat hij een keurig donkergrijs pak droeg met daaronder een wit hemd. Nu ja, zo heel wit was het niet meer want het zat onder de compostvegen. Ze vroeg zich af wie die vegen had gemaakt. Hijzelf, zijn moordenaar of de politie. Hij had ook een bril gedragen, zo'n zwarte met een dikke rand. Die droeg hij natuurlijk niet meer toen ze hem onder de struiken vandaan trokken maar één van die mannen in zo'n wit pak kwam er even later mee over het tuinpad en legde hem neer bij de andere dingen die ze rondom de man hadden gevonden.

Ze vroeg zich af of ze hem kende. Zo op het eerste zicht leek hij op een doorsnee bureaumannetje, geen bijzondere kenmerken dus de kans dat ze hem al eens tegen het lijf was gelopen, leek haar reëel. Het moest

haast wel, als hij besloot om zich in haar voortuin te laten vermoorden. Ze kon zijn gezicht niet zo goed zien, misschien kwam het daardoor dat ze de man niet herkende. Als ze afging op de politiefeuilletons op televisie dan zou er zo meteen wel een inspecteur opduiken met een foto van het slachtoffer.

Even later ging de bel, vanuit haar schuilplaats zag ze drie mensen voor haar voordeur staan. Ze vermoedde dat ze bij de politie behoorden, anders waren ze nooit tot bij haar geraakt omdat de witte mannetjes nog steeds druk in de weer waren in haar voortuin en op haar tuinpad. Ze stond op van haar stoel, streek haar rok recht en liep de trap af. Ze had gelijk, de drie mensen waren van de politie. Tenminste twee van hen toch. Er was ook nog een psycholoog bij, waarschijnlijk gingen ze er van uit dat Isa psychologische bijstand nodig had omdat het vinden van een lijk bij het grootste deel van de bevolking leidt tot nachtmerries en andere boze dromen. Wisten deze mensen veel dat een moord nu net was wat ze nodig had! Maar dat zou ze hen niet vertellen uiteraard.

Isa en Walter waren een heel sociaal koppel. Ze hadden veel vrienden en hun agenda zat dan ook meestal vol met feestjes, etentjes, bezoeken en theatervoorstellingen. Isa had een kast vol kleren die ze enkel droeg voor die sociale verplichtingen, die ze trouwens met heel veel plezier vervulde. Walter was onderdirecteur van een goed draaiend bedrijf en lid van een aantal serviceclubs. Toen ze pasgetrouwd waren voelde Isa zich niet op haar plaats tussen al die feestelijk uitgedoste mensen die beschaafd achter de hand praatten en zuinig van hun drankjes nipten. Haar leven had zich voornamelijk afgespeeld op internaat en later op de universiteit waar ze met onderscheiding afstudeerde in de rechten. Al snel had ze werk gevonden in een kantoor voor rechtsbijstand en haar leven leek zich te gaan afspelen tussen de rechtbank enerzijds en haar vriendinnen anderzijds.

Toen leerde ze Walter kennen. Op een dag moest ze een verklaring van een cliënt gaan afnemen in het ziekenhuis. Die was na een achtervolging door de politie tegen een boom gereden en met twee gebroken be-

nen in het ziekenhuis terecht gekomen. Zijn buurman was een jonge, sympathieke man. Op één of andere manier klikte het tussen hen beiden, want toen hij uit het ziekenhuis werd ontslagen liet hij een grote bos bloemen voor haar afgeven op het kantoor. En in die tuil met prachtige rozen zat een uitnodiging voor een etentje. Dat was het begin van een relatie die zou standhouden. Ze had haar job opgegeven om zich volledig aan hem en zijn carrière te wijden. En dat had ze gedaan tot aan het overlijden van Walter, nu een jaar geleden. Toen pas besepte ze wat vrienden zijn. Haar vroegere vriendinnen waren allemaal hun eigen leven gaan leiden en de relatie verwaterde. Haar nieuwe vriendinnen waren van een heel andere klasse.

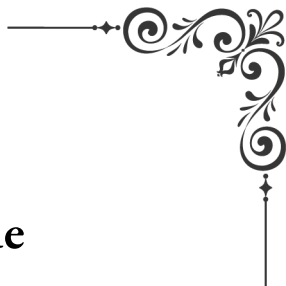
De dag dat Walter zijn fataal hartinfarct kreeg, zat ze naast hem in het ziekenhuis en hield zijn hand vast. Ze weende niet, dat zou een vrouw van haar standing nooit doen. Ze ontving het bezoek in zijn plaats met de waardigheid die van haar verwacht werd. Maar op de tweede avond was Walters hart opgebruikt. Zoals bij een oude motor begon het eerst trager te slaan tot

het er haast ongemerkt mee ophield. Alle pogingen om het terug op te starten waren tevergeefs en om half elf werd Walter doodverklaard. Isa leek er sereen mee op te gaan, maar toen ze de deur van zijn kamer achter zich dicht trok leek het alsof er een nevel over haar hoofd neerdaalde. Ze hoorde de normale ziekenhuisgeluiden als in een mist, alsof iemand ze door een filter had gehaald. En de krop in haar keel werd met de minuut dikker.

Toen ze die avond thuiskwam heeft ze voor het eerst gehuild. Hartverscheurend, roepend, smekend om het verlies van de enige man waar ze ooit van had gehouden. Toen ze geen tranen meer had en haar keel schor was van het huilen depte ze haar gezicht, haalde er de make up af en ging naar bed. Isa Winter bleef niet bij de pakken zitten, het leven ging verder.

In het begin kreeg ze nog veel bezoek van haar vrienden. Of liever Walters vrienden, maar haar relatie met hen was nooit innig geweest dus na een bezoekje of drie bleven ze allemaal weg. En Isa werd aan haar lot overgelaten. Ze moest zich schikken in haar rol van

weduwe, en die was weinig opwindend. Hoewel ze dit nooit tegen iemand zou zeggen, ze zou het zelfs nooit hardop zeggen als niemand het hoorde. Maar eigenlijk was ze stiekem blij met de opwinding van een lijk in haar tuin. Ook al was het maar voor even.

Trude

Toen een paar uur later heel de bende was vertrokken, inclusief het been met aanhangsel keerde de rust in huize Winter terug. Tenminste toch voor even want nog geen kwartiertje later ging de bel opnieuw. Isa glimlachte en slenterde naar de voordeur, ze had geen haast. Ze wist perfect wie er voor haar deur zou staan. Eerlijk gezegd had ze haar al veel eerder verwacht, zo ongeveer wanneer de laatste politiewagen de straat uit reed. Gertrude Meskens of Trude zoals ze haar noemde was haar overbuurvrouw, die altijd perfect wist wat er in de buurt gebeurde. Het grootste gedeelte van de dag zat ze voor het raam van haar mini-

huisje en bewaakte de straat alsof ze een soldaat in een wachthokje was. Isa bleek zich niet vergist te hebben.

Op de stoep stond een haastig aangeklede Trude, die zich met haar houding geen blijf wist. 'Hey, euh... dag... euh... zeg, wat was dat hier allemaal? Toch niks ergs gebeurd?'

Isa deed teken om binnen te komen en Trude schuifelde de gang in. Voor ze de voordeur dicht trok, keek Isa nog eens links en rechts de straat in, om zich ervan te vergewissen dat er geen politieagent of journalist was achtergebleven. Maar buiten de vertrapelde bloemen en de omgewoelde aarde deed niets vermoeden dat er zich in de voortuin van de Rozenlaan 20 een drama had afgespeeld. De Rozenlaan, waar nota bene nooit iets opwindends gebeurde!

Isa liep met Trude naar de keuken en hoewel de overbuurvrouw duidelijk moeite had om haar nieuwsgierigheid te onderdrukken, had ze toch voldoende fatsoen om te wachten tot haar gastvrouw een kop koffie had uitgeschonken.

‘Was dat de politie die hier vanmorgen aan je deur stond?’ Trude beet op haar onderlip. Ze had niet de bedoeling om het er zomaar uit te flappen, maar hoe kon je in ’s hemelsnaam zo’n delicate zaak benaderen volgens de regels van de kunst? Regels die ze duidelijk niet onder de knie had. Ze glimlachte verontschuldigend. Maar Isa leek het zich niet aan te trekken. Meer nog, ze leek helemaal niet onder de indruk van haar avontuur.

‘De politie en een boel mensen van het labo en nog wat andere mensen’ zei ze terwijl ze een doos met koekjes op tafel zette. Trude zocht er één uit, bedekt met chocolade en een heerlijke aardbeienvulling. ‘Het is hier in jaren niet meer zo druk geweest met al dat geloop en gestamp. En mijn tuin! Heb je gezien wat ze met mijn tuin gedaan hebben?’

‘Wat is er dan gebeurd? Wat zochten ze toch in je tuin?’ Trude was één en al aandacht. ‘Ik zag dat je delphiniums en je zinnia’s vertrappeld waren, dus ik dacht laat ik maar eens gaan kijken wat er aan de hand is.’

Isa’s fijne trekken veranderden weer van vriendelijk en begrijpend naar boos en verontwaardigd. Ze

zuchtte. 'Ik wou dat ik ze nooit gebeld had. Totaal geen respect voor iemands eigendom, ze hebben heel mijn tuin geruïneerd!' Ze haalde eens diep adem en ging op de andere keukenstoel zitten.

'Maar wat is er dan gebeurd, Isa' Trude besloot dat de tijd voor fijngevoeligheden voorbij was en viel met de deur in huis. 'Lag er misschien een bom in je voortuin?'

Isa lachte schamper. 'Dat kun je wel zeggen ja. Een echte bom was het. Mijn arme bloemen!' Toen ze Trude's gezicht zag, begreep ze dat ze wat meer uitleg moest verschaffen, het arme mens ontplofte bijna.

'Toen ik vanmorgen door het raam naar mijn bloemen keek, zag ik dat iemand mijn tuin beschadigd had. En toen ik naar buiten ging om te kijken wat er aan de hand was, zag ik een been en een schoen naar buiten steken.'

Haar vriendin sloeg een hand voor de mond en smoorde zo een 'Oh' die zijn weg naar buiten zocht. 'Alleen een been?'

‘Nee, achteraf bleek er ook nog een man aan vast te hangen, maar die lag onder de phloxen en de pioenen.’

‘En was hij...’ Trude’s hand, dat eerst nog een schild had gevormd voor haar mond, was nu een vuist geworden die bijna helemaal in haar mond verdween. Isa zag dat ze zelfs de tanden in haar vingers had gezet. Ze kon niet uitmaken of het van de angst was of van de plezierige opwindning.

‘Jep, zo dood als een pier. Hij had hier een gaatje’ Ze wees op het midden van haar voorhoofd en tussen Trude’s knokkels in haar mond ontsnapte een geluid dat op een hik leek.

In haar ogen stonden duizend vragen. Voor haar geestesoog zag ze een man door de straat lopen. Ergens van achter een hoek werd een pistool op hem gericht en toen een knal de stilte van de ochtend aan flarden scheurde, viel de arme man over Isa’s muurtje en tussen haar delphiniums. Ze wilde liefst al haar vragen tegelijk stellen, maar ze besloot om eerst een slokje koffie te nemen. ‘Heb je dan niks gehoord, ik bedoel een knal of zo? En wanneer was dat? Is hij vanmorgen dood...’

Isa hield haar hand op om de waterval aan vragen te stelpen en schudde haar grijze kortgeknipte hoofd. ‘Nee, ik heb geen schot gehoord. Toch niet dat ik me kan herinneren. Ik zou trouwens niet weten hoe een pistoolschot klinkt. Ja, je hoort het wel eens op televisie in een politiereeks maar ik heb me laten vertellen dat het in ‘t echt totaal anders klinkt.’ Haar vriendin keek haar met glinsterende ogen aan. Ze bewonderde Isa omdat ze zo stoïcijns bleef onder dit drama. Ze vroeg zich af of zij kalm zou kunnen blijven als er zoiets voor haar deur gebeurde. Maar ze besepte dat ze dat nooit zou meemaken omdat haar huis geen voortuin had.

‘Hoe dan ook,’ Isa schonk haar kopje nog eens vol, ‘Hoe dan ook is hij volgens de inspecteur niet hier vermoord maar ergens anders. Ze hebben zich gewoon van het lichaam willen ontdoen.’

‘Maar waarom dan in jouw tuin?’

Isa haalde de schouders op. ‘Geen idee, ik kan geen enkele reden bedenken waarom ze een lijk nu precies in mijn tuin dumpen en niet bij de Versaevens van hiernaast. Of bij de Aertssens op de hoek.’

Trude dronk haar kopje leeg. ‘En je hebt geen idee wie hij is?’ Isa schudde het hoofd. Ze dacht nog steeds van niet, maar als ze heel eerlijk moest zijn dan had ze zijn gezicht niet echt goed bekeken.

‘Heb je dan geen foto van de man gezien?’ Trude keek ook wel eens naar een politieserie op televisie en daar toonden ze altijd onmiddellijk na de moord een foto aan de omwonenden tijdens het buurtonderzoek.

‘Nee, nu je het zegt. Die inspecteur heeft ook niet gevraagd of ik die man kende. Gek eigenlijk, je zou toch denken dat ze in de eerste plaats van de eigenaar van het huis willen weten wie hij is? Ik bedoel, hoe groot is de kans dat er een onbekend lijk in je voortuin wordt gedumpt?’

‘Bij jou is het blijkbaar wel het geval, dus zo klein zal die kans wel niet zijn.’

Isa moest haar vriendin gelijk geven. ‘Och, waarschijnlijk komen ze later nog wel eens terug om te vragen of ik hem ken. Op televisie is het toch altijd zo dat ze de mensen die erbij betrokken zijn eerst even de tijd geven om op hun plooi te komen.’

Trude lachte. ‘Hangt er maar van af naar welke serie je kijkt! Als het zo’n ijzervreter van een inspecteur is dan maakt het niet uit hoe overstuur de vrouw van het slachtoffer is.’

De dames keuvelden genoeglijk verder over lijken en moorden, toen de telefoon ging. Isa viste het ding uit de zak van haar jurk. ‘Met Winter.’

‘Mams? Oh gelukkig, ik was zo bang! Ben je OK?’

‘Emma?’ Isa herkende onmiddellijk de paniekerige stem van haar dochter. Het verbaasde haar dat haar anders zo gelijkmatige en met niks bang te krijgen kind nu zo overstuur was.

‘Ja hoor, alles is in orde. Waarom was je bang?’

‘Ik kreeg net telefoon van Lisette van de krantenwinkel, ze zei dat er de hele dag een politiecombi voor je deur heeft gestaan en dat er mannen met witte pakken rondliepen. Ik kijk genoeg televisie om te weten dat er dan iets heel verschrikkelijks is gebeurd. Wat is er aan de hand, mams?’

Isa had het kunnen weten, dit zou het laatste misverstand nog niet zijn. Ze vertelde in het kort over de

man in haar mooie Engelse bloemenperk en dat met haar alles in orde was.

‘Zou je niet beter een paar dagen bij ons komen logeren, mams?’ Emma was duidelijk nog niet op haar plooi, hoewel Isa totaal geen reden zag om haar huis te verlaten. Pas op, ze zag haar dochter graag en ging met veel plezier op bezoek maar ze had geen zin om haar vrijheid te verliezen. Emma dacht waarschijnlijk dat haar moeder nu een trillend hoopje ellende was en dat het haar plicht als dochter was om haar in huis te nemen, maar zo zag ze het zelf niet.

‘Lief dat je het vraagt, schat maar ik denk dat ik beter hier blijf. Ik verwacht de politie nog terug, zie je. En dan is het een beetje gek dat ik niet thuis ben, zeker als ze toevallig moesten denken dat ik dat heerschap tussen de bloemen heb gelegd.’

‘Mams!’ Emma’s stem sloeg over van verontwaardiging. ‘Dit is niks om mee te lachen!’

‘Ik lach er toch ook niet mee. Dit is allesbehalve om mee te lachen. Je zou mijn bloemenperk moeten zien. Da’s eerder om te huilen!’

Emma zag dat er met haar moeder geen land te bezeilen viel en hing op nadat ze gezegd had dat ze bij hen altijd welkom was.

Trude had het gesprek met grote ogen gevolgd. ‘Meen je dat nu? Dat de politie jou kan verdenken?’

Even voelde Isa dat haar hart een sprongetje van opwindning maakte. Ze had er niet bij nagedacht toen ze het tegen haar dochter zei. Het was meer een argument om te kunnen thuisblijven. Maar eigenlijk was het perfect mogelijk. Ze roerde in haar ondertussen koud geworden koffie en keek Trude aan. ‘Stel dat jij een politie-inspecteur bent en je komt aan bij een huis waar een lijk in de voortuin ligt. Wie zou jij dan verdenken?’

Trude toonde zich een goede vriendin. ‘Iedereen behalve jou, Isa. Iedereen die jou kent weet toch dat jij tot zoiets niet in staat bent.’

‘Aha’ zei ze. ‘Maar dat is het em nu net. De inspecteur kent me niet. Trouwens, denk je dat ik niet in staat zou zijn om een moord te plegen?’

Haar vriendin keek haar verontwaardigd aan. ‘Isa, wat zeg je nu? Natuurlijk ben jij niet in staat bent om een moord te plegen! Waar zie je me voor aan?’ Ze was ervan overtuigd dat ze Isa een goede dienst had bewezen, maar het gezicht van haar vriendin drukte medelijden uit. Tenminste, ze dacht dat het dat was.

‘Iedereen is in staat om een moord te plegen’ Isa stak de neus in de lucht. ‘Alles hangt af van de omstandigheden. Ik zou bijvoorbeeld perfect iemand de kop kunnen inslaan als die mij zou bedreigen. Of iemand die mijn kinderen of kleinkinderen zou bedreigen.’

‘Dat is geen moord, dat is zelfverdediging.’

Isa dacht hierover na en besloot dat Trude gelijk had. Dat was zelfverdediging. Heel iets anders dan koelbloedige moord. ‘Hmmm’ zei ze, ‘ik zou bijvoorbeeld ook iemand kunnen doodslaan of zoals ik zo getergd werd dat het wit voor mijn ogen wordt, maar ik veronderstel dat ze zoiets onweerstaanbare drang noemen.’

‘Isa, waar haal je dat toch allemaal!’

'Komaan Trude, heb jij er nooit over gefantaseerd om iemand te vermoorden? Al was het maar als denkoefening of omdat je heel kwaad was?'

'Moh!' Haar vriendin was nu echt verontwaardigd.

'Ook niet die jongens die het leuk vinden om elk weekend tegen je voordeur te plassen en uitwerpselen in je brievenbus te steken?'

Trude wilde met klem ontkennen maar iets hield haar tegen. 'Nee, over moord heb ik nooit nagedacht. Ik heb wel eens overwogen om in het weekend elektriciteit op de deur te zetten zodat ze een flinke schok krijgen, maar ik zou niet weten hoe ik zoiets voor elkaar zou moeten krijgen.'

'Stel dat je dat wel zou kunnen, en één van die jongens heeft toevallig een hartkwaal. Die zou ter plekke een hartstilstand krijgen en sterven. Da's ook moord, hé.'

Trude vond van niet, maar Isa hield vol. 'Hoewel, nu ik er over nadenk ben ik er bijna zeker van dat ik niemand zou kunnen doodschieten. Ik zou al heel erg over mijn toeren moeten zijn om te proberen iemand

neer te schieten en dan moet je er nog in slagen om iemand te raken. Geen idee hoe je zo'n ding juist richt dus doodschieten valt af voor mij.'

Trude's ogen klaarden plots op. 'Ik weet waarom jij nooit die man vermoord kan hebben! Je zou het nooit over je hart krijgen om hem tussen je phloxen en delfiniums te leggen!'

Isa glimlachte. 'Je hebt overschot van gelijk. Met veel geluk zou ik hem misschien nog hebben kunnen doodschieten maar nooit, absoluut nooit zou ik hem tussen mijn bloemen hebben kunnen leggen.'

Een vreemd sfeertje

Toen ze Trude had buitengewerkt begon ze eindelijk aan haar dagtaak. In haar ogen was het onvergeeflijk dat ze de was een paar uur te laat in de wasmachine stopte. Ze was gewend aan orde en regelmaat en dat stomme lijk in haar tuin had alles gewoon overhoop gehaald. Ze wist niet of ze boos of nieuwsgierig moest zijn. Ze dacht het tweede want bij alles wat ze die dag ondernam moest ze denken aan de man van middelbare leeftijd die een voortijdig einde had gevonden in haar bloemenperk.

De telefoon stond die dag roodgloeiend. Tijdens het middagnieuws hadden vrienden en familieleden de beelden van haar huis gezien, van de politie en van de mannen met witte pakken die haar voortuin omwoelden. De omroeper sprak van een lichaam dat hoogst waarschijnlijk geen natuurlijke dood was gestorven.

Ook de kranten brachten in hun namiddageditie het verhaal van het lijk tussen de phloxen maar niet elke journalist was even fijngevoelig. Dat ontdekte Isa toen ze rond een uur of vier de deur van de krantenwinkel openduwde. Het belletje aan de deur kondigde haar komst aan en een geur van tabak, kranten en snoep kwam naar tegemoet. Louis, de uitbater kwam van achter het gordijn met kleurrijke linten de winkel binnengesloft. Toen hij Isa zag schrok hij even.

'Isa! Alles goed met jou? Ik las net in de krant dat....' Hij wist niet hoe hij verder moest gaan. Sinds bekend was geworden dat er in de buurt een moord was gepleegd, was de roddelmolen op gang gekomen. Een aantal klanten had zelfs geopperd dat Isa er wel

meer van zou weten. Waarom lag het lijk anders in haar tuin? Misschien had ze het zelf wel gedaan? Louis had geprobeerd om de neutraliteit te bewaren, maar al snel kwamen de wildste theorieën naar boven. Had Isa geldproblemen en was het zo één van die louche mannen waar je geld kon lenen? En misschien had ze niet op tijd betaald en kwam hij haar nu afpersen? En had ze hem in de voortuin doodgeschoten?

Een andere klant zei dat het nonsens was. Ze woonde drie huizen verder en ze had geen schot gehoord. Ze wist uit ervaring dat een knal uit een revolver echt wel ver te horen is, haar man was namelijk sportshutter en af en toe ging ze mee. Maar misschien had Isa wel een speciale vriend. Bij het woord 'speciale' maakte ze aanhalingstekens met haar vingers. En misschien was er ruzie en heeft ze hem gedood.

Louis merkte op dat dit scenario niet verklaarde waarom niemand het schot had gehoord dus dat het nonsens was. Maar de buurt smulde van het drama dat had plaatsgevonden in de Rozenlaan 20. En het zag er niet naar uit dat het geroddel snel zou stoppen.

Isa stelde Louis gerust. Alles was in orde met haar, ze was alleen boos op die man die zich had laten doodschietsen. De uitbater van de krantenwinkel knikte meewarig het hoofd. Langs de ene kant had hij met de vrouw te doen, maar aan de andere kant was dit goed voor de verkoop. Er kwamen meer mensen langs, meestal om de laatste roddels te horen maar uit eerlijke schaamte kochten ze een krant, een magazine of soms alleen maar een stuk chocola.

'Weet je wie het slachtoffer is?' vroeg Louis, terwijl hij Isa's krant afrekende.

'Totaal geen idee, maar ik heb hem dan ook niet goed bekeken. Ik moest van de politie uit de buurt blijven.'

'Hebben ze jou dan geen foto laten zien? Je weet wel, zoals op CSI op televisie. Ik vind dat die foto's er altijd goed uitzien, je kan echt zien dat die mensen niet dood zijn. Ik heb ooit eens een tante gehad die in een open kist begraven werd. Daar kon je dus echt wel aan zien dat ze dood was.' Hij hield een beetje beschaamd de mond.

'Nee, maar ik verwacht dat de politie nog wel es terug zal komen. In hun plaats zou ik nog een heleboel vragen stellen denk ik.'

'Over wat je weet?'

'Ik weet niks, dat is juist zo frustrerend!' Isa hief de handen op in een gebaar van onmacht. 'Ik wou dat ik wist wie die man was. Ik wou dat ik wist waarom hij juist in mijn tuin lag en ik wou dat ik wist wie hem had doodgeschoten. Dan zou ik mezelf niet zoveel vragen stellen'

Louis knikte. 'Hij is niet voor je deur doodgeschoten, nietwaar?'

Isa keek de man bevreemdend aan. 'Hoe bedoel je?'

Hij beseftte dat hij beter had gezwegen. Hij stak zijn vinger tussen de kraag van zijn hemd want plots had hij een beklemmend gevoel. 'Ik bedoel maar, als je een schot lost in een straat dan heeft toch iedereen dat gehoord?'

Isa wist dat hij niet voor haar deur was doodgeschoten, maar ze vond het raar dat Louis tot die conclusie zou komen. Er was geen aanleiding voor. Zou

het iets betekenen? Ze moest snel naar huis en aantekeningen maken. Ze nam afscheid van Louis, deed de groeten aan zijn vrouw Lisette en haastte zich de winkel uit.

Het bord

Toen Isa thuis kwam liet ze er geen gras over groeien. Ze zou dit goed aanpakken. Die morgen had ze nog gedacht dat de moord een welkome afwisseling was in haar eentonige leventje. Wel, als ze dit drama ten volle wilde uitbuiten dan moest ze zorgen dat ze een plan had. En daar moest ze eens goed over nadenken. En dat lukte bij haar het beste als ze stond te strijken. Dus haalde ze haar strijkplank uit de berging, zette een mand met ongestreken was op een stoel en begon aan een kussensloop. Een plan, dat moest ze hebben. Ze greep terug naar het begin van haar carrière toen ze voor de eerste keer met haar client moest verschijnen voor de onderzoeksrechter. In tegenstelling

tot de meeste van zijn collega's ging hij methodisch te werk. Aan de ene kant van het kantoortje in het gerechtsgebouw stond een groot schoolbord en midden op dat schoolbord was een horizontale lijn geschilderd met op regelmatige afstanden streepjes. Voor een verdachte werd voorgeleid zorgde de secretaresse dat alle elementen uit het onderzoek was aangegeven op deze tijdlijn. Zo'n tijdlijn was ook het geliefkoosde gereedschap van TV detectives zoals Castle of Witse. Zij was noch een onderzoeksrechter, noch een TV detective maar als zij door middel van een bord een misdaad konden oplossen, dan kon Isa dat ook!

Toen ze opkeek van haar strijkplank zag ze dat ze net de laatste zakdoek uit de strijkmand had genomen. Ze borg de plank en het ijzer op en kwam tot de constatacie dat ze een bord nodig had. Zo'n groot zoals de onderzoeksrechter. Als ze het zich goed herinnerde had Emma vroeger zo'n schoolbord. Niet zo'n kleintje zoals kinderen wel eens voor sinterklaas kregen. Maar echt een groot dat de helft van de muur in haar kinderkamer bedekte. Ze wist nog dat Walters broer

er een speciale staander voor had gemaakt. Eentje waar zo'n krijtbakje aan hing en aan de andere kant een haakje voor een bordenwisser.

Isa grinnikte. Emma wilde als kind altijd al schooljuffrouw worden, daarom had ze dat bord voor haar verjaardag gevraagd. Ze zette al haar beren en poppen op een rij en maakte rekensommen op het bord of schreef er woordjes op. Later, toen ze in het middelbaar zat deed het vooral dienst als uurrooster en geheugensteuntje. Maar Emma was economie gaan studeren en toen ze het huis uitging bleef het bord achter bij haar ouders.

Maar waar was het ding gebleven? Het stond in ieder geval niet meer op haar kamer. Die was ondertussen verbouwd tot een naaikamer voor Isa. Misschien op zolder? Dat werd dan een probleem want dat kreeg ze er nooit zelf af. Een andere optie was de garage en omdat ze geen zin had om te worstelen met het luik van de zolder besloot ze te beginnen met de garage.

Toen ze de deur opende, kwam haar een mufte geur tegemoet. Ze drukte op de lichtsakelaar en de TL-

buizen aan het plafond begonnen te knipperen. Even later baadde de ruimte in een kil wit licht. Sinds de dood van Walter was ze hier maar een paar keer geweest. Eén keer om zijn spullen op te bergen in de rijen kasten tegen de wand. De andere keren om de wagen van stal te halen.

De garage was in twee verdeeld. Het voorste gedeelte was voorbehouden voor haar Volvo en van het achterste gedeelte had Walter's broer een handige opbergruimte gemaakt. Alle spullen die ze gedurende vijfenveertig jaar huwelijk verzameld had, zaten netjes opgeborgen in die kasten. Maar het bord moest ze daar niet zoeken, daar was het te groot voor. Ze zocht verder.

Achteraan de garage stonden de grotere stukken opgeborgen. Emma's poppenkast, de verhuisdozen die netjes opgevouwen tegen de muur stonden. Een oerlelijk schilderij dat nog van Walters groot tante was geweest en dat ze de dag na haar overlijden snel naar de garage hadden laten verdwijnen. Ze zocht tussen de dozen en de kaders en al snel had ze het schoolbord

gevonden. Ze verschoof de poppenkast en met veel moeite sleurde ze het onhandig grote ding naar het midden van de garage. Het was nog helemaal intact, zelfs het krijtbakje hing er nog aan. Alleen.... Krijt zat er niet meer in.

Ze liet het bord tegen één van de kasten rusten en zocht achter de deurtjes naar krijt en plakband. Ze dacht even of ze nog iets anders nodig had, maar besloot om hier al vast mee te beginnen.

Een kwartiertje later stond het bord, netjes afgewassen en voorzien van krijtjes in de veranda van haar veel te grote huis. Ze nam een krijtje in de hand en tekende zo recht mogelijk een tijdlijn in het midden van het bord. In het midden moest de datum en uur van overlijden komen. En dan kon je ervoor de tijden van de alibi's zetten. En na het overlijden waar iedereen was. Wat nog? Juist, foto's.

Ze wilde opstaan toen ze beseftte dat haar foto's nog op het fototoestel stonden. Het was een digitaal ding dus ze dacht wel dat ze die snel kon laten afdrukken, maar daar was ze nu niks mee. Ze besloot voorlopig de

foto's te vervangen door post-its met daarop wat er op de foto te zien was. Ze liep de trap op naar Walters kantoor. De camera lag nog steeds waar ze hem die morgen had achtergelaten. Ze stak hem in haar zak en trok een lade van het statige bureau open. Niets. In de volgende lade had ze meer succes. Daar lag nog een stapel met van die gele plakbriefjes. Ze griste nog snel een pen mee en liep vol goede moed de trap weer af.

Isa werkte vlijtig verder aan haar misdaadbord en schreef alles netjes op. Waar hij lag, hoe laat ze gebeld had, hoe laat de politie was aangekomen. En de mannen van het labo. Ze kon de tijd aflezen van de foto's op de camera. Het enige dat ze niet wist was het tijdstip waarop de man overleden was. Onder de tijdlijn hingen briefjes met korte zinnestukjes. Man in perk, bloemen weg, man eruit gehaald, Bril gevonden, De namiddag vloog voorbij en voor ze het wist verdween de zon achter de huizen en daalde een deken van avondschemer over de wereld neer.

Ze stond op en rechte haar rug. Op twee stappen afstand bewonderde ze haar werk en was er best tevree-

den over. Morgen zou ze de foto's laten afdrucken bij de drogist en op de plaats van de briefjes hangen. Ze rechtte haar rug en plaatste de handen op haar lenden. Ze bewoog haar heupen even heen en weer om haar stilaan bejaarde knoken weer wat los te maken. Isa was best nog fit voor haar vijfenzestig jaar, maar een paar uur gebogen over een bord staan had haar spieren stijf gemaakt. Ze veegde haar met krijt besmeurde handen af aan een handdoek en liep naar de keuken. Ze knipte het licht aan en liep naar de koelkast. Vandaag zou ze spaghetti maken voor zichzelf. In de diepvries had ze allemaal potjes staan met portietjes saus. 's Morgens had ze al een potje verse tomatensaus in de ijskast gezet om te ontdooien. Ze haalde uit de vleeslade een pondje gemengd gehakt en legde het samen met het ontdooide potje op het aanrecht.

Terwijl het water vrolijk stond te borrelen en de geur van oregano en tijm haar keuken vulde, bedacht Isa dat ze eigenlijk een computer nodig had. Ze had zich nooit geïnteresseerd in die dingen, dat was Walters afdeling. Hij had die nodig voor zijn werk, zo'n handig

klein ding dat je op je schoot kon zetten en overal mee naartoe kon nemen. Maar dat was natuurlijk terug naar kantoor gegaan toen hij met pensioen ging. Maar wacht es....

Snel keek ze hoeveel minuten er nog op de timer stonden. Nog 4, juist tijd genoeg om snel even naar boven te rennen. Als ze het zich goed herinnerde dan had Walter zo'n plat scherm gekocht... hoe heet dat nu toch weer. Zo'n tablet ja. En volgens hem was het voor thuisgebruik even goed als een computer. Voor zover ze wist lag dat ding nog steeds boven, misschien kreeg ze het wel aan de praat. Ze liet de deur van de logeerkamer open staan zodat ze de kookwekker kon horen en trok de kast open. Daar lag het dan, met de lader erbij. Snel stak ze het onder haar arm en liep weer de trap af. Ze was net op tijd om de spaghetti af te gieten en terwijl het kookvocht door de gaatjes van het vergiet drupte, drukte ze op het knopje naast het scherm. Niks. Dat had ze ook niet verwacht, toch zeker niet na een jaar. Ze stak de stekker in het stopcontact

en het andere uiteinde in een uitsparing in de rand van de tablet, daarna werkte ze haar avondmaal af.

Een uurtje later had ze gegeten en was de vaat gedaan. Ze keek naar het schermje dat naast de schaal met blozende appels lag. Het zwarte scherm toonde niet echt veel leven. Misschien was hij helemaal nog niet opgeladen of was hij wel stuk omdat hij zo lang in de kast had gelegen. Ze probeerde het knopje nog eens en floep.... Daar zag ze een foto van zichzelf. Ze slaakte een zucht van opluchting maar voor ze het goed en wel besepte, werd het scherm weer zwart. Ze was waarschijnlijk te ongeduldig, ze zou morgenvroeg nog eens proberen.

Digitaal

De volgende morgen was Isa om zeven uur alweer op. Eigenlijk was ze al meer dan een uur wakker maar regel was regel. Ze stond nooit vroeger of later dan zeven uur op. Ze was nochtans in de verleiding gekomen om dit keer te breken met haar eigen regel omdat ze barstte van nieuwsgierigheid. Zou die tablet ondertussen al voldoende opgeladen zijn? Ze besloot om te blijven liggen en de gebeurtenissen van de vorige dag nog eens te overlopen. Het leek haar onwezenlijk dat nog geen vierentwintig uur geleden iemand het een goede grap vond om een lijk tussen haar perkplanten te deponeren. Ze vroeg zich af of ze iemand kende die tot zoiets in staat was. Walter had natuurlijk veel zakenre-

laties gehad en zoals hij zo vaak vertelde wanneer er weer eens iets ongelofelijks was gebeurd: 'All is fair in Love and Business'. Het was een parodie op het bekende gezegde 'All is Fair in Love and War' waarmee hij wilde zeggen dat zakendoen vaak leek op oorlog voeren.

Nee, ze zette het idee weer uit haar hoofd. Walter was al een jaar dood, iedereen die hij kende uit het zakenleven wist dit. Maar ergens achteraan in haar brein probeerde een klein stemmetje zijn duit in het zakje te doen. Het was nog te stil, ze verstond niet wat het wilde zeggen. Misschien moest ze eerst maar es een paar andere muizenissen oplossen voor het stemmetje genoeg kracht had om zijn boodschap te verkondigen.

Ze wierp de met kleine roosjes versierde dons van zich af en zwaaide haar benen uit bed. Het was nog geen zeven uur dus bleef ze nog eventjes zitten tot de cijfers op haar digitale wekker 07:00 aanwezen. Toen stond ze op en trok haar kamerjas aan. Ze wierp vlug een blik in de spiegel. 'Isa meisje, je weet dat je van piekeren oud wordt'. Haar gelijkmatige teint en haar

mooie grijze ogen stonden een beetje dof vandaag, waarschijnlijk veroorzaakt door die gekke gebeurtenissen van de dag ervoor. Ze snoerde haar riem vast om haar lichaam en verliet de slaapkamer.

Toen ze beneden in de keuken kwam was haar eerste impuls om de tablet te proberen. 'Nee Isa, dat is niet hoe wij de dingen aanpakken. Eerst koffie. Daarna kan je zien of je wijs wordt uit dat ding daar.' Plichtbewust ging ze naar het aanrecht en controleerde of er nog voldoende water in het reservoir van haar Senseo apparaat zat. Ze nam de stenen pot met kersenmotief van de plank en haalde er een koffiepads uit. Nadat ze het toestel had ingeschakeld en de pads op de juiste plaats had gelegd, haalde ze een kopje uit de kast en plaatste het onder de tuit. Al snel geurde de keuken heerlijk naar verse koffie. En net zoals de vorige dag nam ze het kopje mee naar de woonkamer en keek ze door het grote raam naar de straat buiten. Dit keer zag ze geen voet van tussen de bloemen stekken. Dit keer zag ze enkel afgeknakte delphiniums en vertrappelde zinnia's. Ze zuchtte diep en nam haar kopje weer mee naar

de keuken, waar ze zich met de tablet en de koffie aan de ontbijttafel zette.

Net als gisteren drukte ze op de knop onderaan het scherm en ook haar foto verscheen, maar nu was er nog iets anders. Een kader met twaalf blokjes met cijfers op. Het ding had een code nodig om zijn inhoud prijs te geven. Bovenaan de blokjes zag ze zes bolletjes staan. Ze vermoedde dat ze dus 6 cijfers nodig had. Maar welke zes? De code van Walters bankkaart had er maar vier, dat kon dus niet. Misschien zijn geboortedatum? Voorzichtig drukte ze op de cijfers die zijn geboortedag markeerden: 041153. Het scherm bibberde even maar verder gebeurde er niets. Het was dus blijkbaar de verkeerde code. Misschien was het haar geboortedatum? Opnieuw gaf ze zes cijfers in maar net als vorige keer gaf het ding zijn geheimen niet prijs. Ze zou nog één keer proberen, als het dan niet lukte, dan.... Ja dan wist ze het ook niet. Dit keer probeerde ze zijn geboortjaar, haar geboortjaar en het jaar waarin ze trouwden.

Eureka! De cijfers verdwenen en in de plaats kwam er een foto van hun vijfentwintigste huwelijksver-

jaardag. Zij en Walter dicht tegen elkaar aan terwijl ze de taart aansneden. Even had ze een emo momentje. Ze miste hem verschrikkelijk en op momenten als dit, nu ze zelf tegen windmolens vocht, wist ze pas wat ze tijdens hun huwelijk aan hem had. Hij steunde haar bij alles, vond alles wat ze deed goed. En was altijd trots op haar.

'Oh Walter' snikte ze terwijl voor haar geestesoog allerlei beelden van hun leven samen voorbij flitsten. Heel even liet ze zich meedrijven op de stroom van emotie en gevoelens, maar na een paar seconden haalde ze diep adem en droogde haar tranen. Ze vermande zich en focuste opnieuw op het probleem voor haar. Hoe moest ze dit ding gebruiken? Het scherm was gevuld met vierkantjes met een icoontje op. Ze drukte op een vierkantje met de datum van vandaag en plots opende zich een kalender. OK, duidelijk. Als je iets wilde openen moest je op het icoon drukken. En dan. Ze zag nergens een menu met woorden als Bestand, Bekijken, en dergelijke. Een bijkomend probleem was dat ze geen idee had hoe ze opnieuw op het scherm

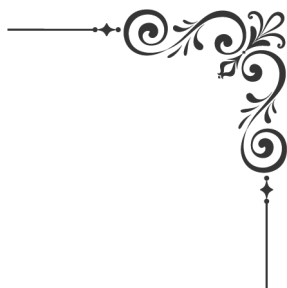
met de foto moest komen. Gefrustreerd drukte ze opnieuw op de knop om het ding uit te zeggen, maar plots schoof de kalender weg en zag ze weer het scherm met foto en icoontjes.

Ze zuchtte. Dit ging haar verstand te boven. Ze had hulp nodig en de eerste waar ze aan dacht was haar dochter Emma. Ze zou haar op de koffie vragen en dan kon ze ineens vragen hoe dat verduivelde ding werkte. Maar eerst moest ze naar het dorp om de foto's van de commotie in haar tuin, die ze gisteren genomen had te laten ontwikkelen.

Een half uurtje later haalde ze haar elektrische fiets uit de garage en peddelde naar het dorp. De fotograaf kende haar, als ze zei dat ze de foto's dringend nodig had zou hij ze wel als eerste afdrukken. En terwijl ze wachtte kon ze haar boodschappen doen.

Toen ze de fotowinkel binnen wandelde merkte ze dat het nieuws van de moord nog niet tot hier was doorgedrongen. Misschien hadden de mensen hier meer fatsoen en keken ze haar niet ongegeneerd aan alsof ze één of ander wonder van de natuur was. Of miss-

chien liet een moord hen koud. Meneer Desmedt was in ieder geval de vriendelijkheid zelve, zoals altijd. Hij zou prioriteit geven aan haar foto's, over een half uurtje zouden ze klaar zijn. Ze bedankte de man en ging nog langs de bakker, de slager en de groenteboer. Zoals beloofd lagen de foto's een half uur later op haar te wachten. Opgewonden reed ze weer naar huis.

Les

Isa fietste haar straat in. Gewoonlijk was er altijd wel iemand die naar haar zwaaide, maar nu deden de mensen of ze haar niet zagen. Vreemd vond ze dat, waarom zouden ze haar mijden? Toch niet omwille van dat lijk in haar tuin? Ze bleef hierover peinzen tot ze thuis was maar toen ze de sleutel in het slot stak, bleef ze plots verschrikt staan.

'Nee toch!' Ze was echt ontzet door de gedachte die net bij haar was opgekomen. Dachten de mensen misschien dat zij die man vermoord had? Ze had er gisteren samen met Trude wel mee gelachen en er een beetje de draak mee gestoken, maar nooit had ze gedacht dat mensen ook werkelijk dachten dat zij een

moordenaar was. Dat was toch niet mogelijk? Hier moest ze even van bekomen en met haar jas nog aan ging ze in de zetel voor het raam zitten. Ze keek naar buiten, naar haar plantsoen dat er nog steeds gehavend uitzag.

Ze wist niet meer hoe lang ze daar gezeten had toen ze de buitendeur hoorde open gaan. Dat was ongetwijfeld Emma, die zou langskomen om haar de kneepjes van het tablet surfen bij te brengen. Ze probeerde om de gedachte van zich af te zetten, maar toen haar dochter door de deur van de woonkamer kwam, zag die onmiddellijk dat er iets niet pluis was.

'Mam, wat is er aan de hand?'

Isa haalde de schouders op. 'Ach, het zal wel in mijn hoofd zitten. Niks om je zorgen over te maken'

Emma ging op een bankje tegenover haar moeder zitten. 'Er is wel iets, ik zie het aan je. Heeft het te maken met het lijk in je voortuin?'

Isa schudde koppig het hoofd maar haar dochter gaf niet op. Uiteindelijk vertelde ze wat er tijdens het fietsen door haar hoofd was geschoten. In eerste in-

stantie wilde Emma verontwaardigd protesteren maar ze beseftte dat de man in de straat leefde van drama en romantiek, liefst nog wanneer het iemand anders overkwam. En dat het interessanter was om te geloven dat er een moordenaar in de straat woonde dan een flukse weduwe die per ongeluk een lijk vond.

'Mam, je mag je niet laten kennen, hoor je me? Je hebt niks misdaan, integendeel, je bent zelf slachtoffer. Dus trek je van die trutten niks aan. Zodra ze de dader hebben zal het snel voorbij zijn. Weet je wat? Schakel Trude in, da's toch de gazet van de straat. Die zal wel snel gaan rondbazuinen dat jij er niks mee te maken hebt. Desnoods strooi je wat theorieën rond die niks met jou te maken hebben en je bent van de last af.'

Isa vond het grappig dat haar dochter, die altijd op correctheid en eerlijkheid stond, haar nu aanmoedigde om het probleem met fictie op te lossen. Maar ze kreeg er wel een idee door. Ze zou Trude gewoon betrekken bij haar spuurwerk, dan vond het vanzelf zijn weg naar de bakker en de slager, waar het ook weer verder verteld zou worden.

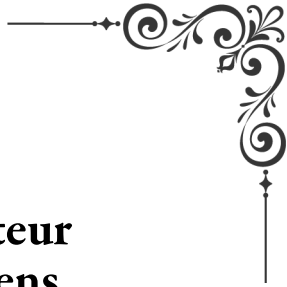
'Kom' zei ze. 'Ik zet eerst een kopje koffie en dan kan jij me uitleggen hoe dat ding daar werkt, want meer dan mijn foto en een code krijg ik er niet uit.'

Een kwartiertje later zaten ze over het scherm van de iPad gebogen. Isa had hem ontsloten en Emma was trots op haar moeder, ondanks het feit dat ze totaal niets van computers kende was ze er toch in geslaagd om hem te activeren en ontsluiten. Ze legde haar moeder uit hoe je met zo'n tablet allerlei dingen kon doen. Ze maakte een google account aan en een email-adres. Toen Isa vroeg waarom ze dat in 's hemelsnaam nodig had legde Emma uit dat je tegenwoordig steeds minder brieven schreef omdat die zoek geraakten of pas na lange tijd werden bezorgd. Email was veel sneller, zodra je op "verzenden" drukte kwam het bericht al aan.

Ze maakte een Whatsapp account aan en ook dat vergde weer wat uitleg. Emma toonde dat ze via korte berichtjes met haar kon praten maar dat ze ook via de iPad kon telefoneren als ze de app gebruikte. Ze legde de camera uit en waar ze de foto's kon vinden. En nog een heleboel andere zaken. Isa had vlijtig noti-

ties genomen en ze nam zich voor om die straks uit te typen op haar tablet. Zo kon ze al wat oefenen. Ze had leren swipen en knijpen. Ze leerde appen en surfen en nog een heleboel andere dingen. Dit was zo leuk! Ze vroeg zich af waarom ze dit nooit eerder had willen leren!

Een uurtje later nam Emma afscheid en kon Isa eindelijk aan de slag met haar foto's. Toen de laatste foto op de juiste plaats hing ging de bel. Ze keek voldaan naar haar werk voor ze naar de gang liep en de deur opende. Ze had Trude verwacht maar in de plaats daarvan stond er een man voor haar neus die ze niet kende.

Inspecteur Bastiaens

'Mevrouw Winter?' Isa wilde de deur weer sluiten, de man leek op een verkoper van stofzuigers, maar hij toonde haar zijn dienstkaart en zei dat hij van de politie was en met haar nog even over het voorval van gisteren wilde praten. Isa's hart maakte een sprongetje. Dit was spannend! Maar tegelijk was ze ook een beetje beschaamd dat ze plezier kon halen uit de miserie van iemand anders.

Ze liet de man binnen in haar kraaknette woonkamer en vroeg of hij een kopje koffie lustte. De man aarzelde even maar Isa keek zo uitnodigend dat hij

met plezier aanvaardde. Terwijl ze naar de keuken verdween keek hij wat rond in haar woonkamer. Tot zijn verbazing ontdekte hij haar crime board in de veranda. Terwijl hij naar de foto's en de aantekeningen stond te kijken, één hand in zijn broekzak en de ander onder zijn kin, gleed er een glimlach over zijn gezicht. 'Dit oud besje was zeker nog niet dement' dacht hij.

Isa kwam de kamer binnen met een dienblad vol koffie, melk, suiker en koekjes. Toen ze de inspecteur bij haar bord zag staan liet ze van de schrik het hele boeltje bijna vallen. Oh nee, wat zou hij nu denken? Dat hij met een dement oud mens te maken had dat dacht dat ze voor detective kon spelen.

Beschaamd zette ze het blad met de koffie op tafel. 'Tja, hoor es inspecteur...'

'Marc, mijn naam is Marc Bastiaens.' En hij glimlachte haar bemoedigend toe.

'Euh, inspecteur Bastiaens. Het is niet wat u denkt, ik bedoel maar...!' Het was nog niet heel vaak voorgevallen dat Isa om woorden verlegen zat. Vandaag was zo'n dag. Hoe ze ook draaide en keerde, ze vond

de juiste woorden niet om Marc Bastiaens duidelijk te maken dat ze geen Miss Marple wilde spelen.

De inspecteur kwam de woonkamer ingelopen en zette zich aan Ida's keurig geboende tafel. 'Wat denk ik dan, mevrouw Winter?' hij glimlachte haar toe, terwijl hij een kopje koffie van het dienblad nam.

'Euh wel, ik bedoel... ik ben geen ramptoerist die zich amuseert met de miserie van iemand anders.' Ze nam haar kopje van het dienblad en bediende zich van een klontje suiker. 'OK, de eerste dag misschien wel, ik vond het spannend dat mijn voortuin vol politie en dergelijke stond. 't Is te zeggen, ik was ook kwaad. Ja, kwaad omdat iedereen maar op mijn bloemen trapte en mijn tuin er nu uitziet als een slagveld. Maar toch ook een beetje... En toen heeft iemand iets tegen mij gezegd dat niet kan kloppen en ik kom er maar niet achter wat. Daarom dacht ik dat het zou helpen als ik alles heel nauwkeurig zou overlopen.' Ze keek wat schichtig naar inspecteur Bastiaens maar die schonk haar nog steeds een stralende glimlach.

'Mevrouw Winter' zei hij terwijl hij in zijn kopje van wit porselein roerde. 'Ik wou dat we meer getuigen hadden zoals u. U hebt het allemaal prima op een rijtje en voor zover ik kan nagaan hebt u ook alle belangrijke punten aangehaald op uw bord.' en hij wees met zijn kopje in de richting van de veranda.

Isa was opgelucht! Ze vreesde dat de man dacht dat ze een 'batty old woman' was zoals de Engelsen dat soort vrouwen noemde. 'Oh, dank u wel Inspecteur. Maar zeg eens, waar kan ik u mee helpen?'

'Wel, ik zou willen dat u hier eens naar keek' Hij overhandigde haar een foto waarop het hoofd van een man stond. Hij had de ogen gesloten en op zijn voorhoofd zat een zwart vlekje.

'Is dit...?' Bastiaens knikte. 'Ik hoop dat het u niet te veel overstuur maakt, maar zou u eens kunnen kijken of u de man kent?'

'Momentje'. Isa stond op van haar stoel en liep naar de commodekast. Ze haalde haar bril uit het schuifje en haastte zich terug naar haar stoel. Ze nam de foto in de hand en bekeek het gezicht aandachtig. Ze schudde

weifelend het hoofd. 'Zo op het eerste zicht niet. Het is volgens mij niemand die ik ken, toch niet uit mijn onmiddellijke omgeving'. Ze hield de foto tegen het licht, bedekte de bovenste helft met haar hand, daarna de onderste helft. Ze schudde nogmaals het hoofd. 'En toch komt het gezicht me bekend voor, maar ik kan het niet plaatsen. Ik bedoel, ik ben er bijna zeker van dat ik hem niet ken, ik heb hem zelfs nooit gezien. En toch komt hij me bekend voor. Misschien liep hij hier wel gewoon op straat en is het daarom dat hij me bekend voorkomt. Of misschien staat hij wel op een foto'

Ze wilde de foto teruggeven toen ze zich bedacht. 'Mag ik hem bijhouden? Wie weet schiet het me later nog te binnen?' Marc Bastiaens knikte. Hij wist dat de foto op haar bord zou belanden zodra hij de deur achter zich had dichtgetrokken.

Hij haalde een notitieboekje uit zijn binnenzak en sloeg een paar blaadjes om. 'Ik heb nog wel een paar vragen voor u, als u dat goed vindt.' Isa knikte.

'U hebt de man dus voor het eerst gezien rond kwart na zeven toen u uit het vensterraam keek en een

schoen zag liggen tussen uw bloemen. En u hebt daarvoor niets gehoord? Een wagen die gestopt is en weer is doorgereden?' Ze schudde het hoofd terwijl ze diep nadacht.

'Nee, ik zou het u niet kunnen zeggen. Maar zelfs al was dat het geval, ik denk niet dat ik het gehoord zou hebben. Ziet u, ik neem 's avonds altijd een pilletje om goed te slapen.'

Marc Bastiaens noteerde iets in zijn boekje. 'En toen u de schoen in uw tuin zag liggen bent u naar buiten gegaan en zag u dat er een been aan hing?' Hij keek van onder zijn wenkbrauwen naar Isa, die gespannen zat te luisteren. Hij overliep alle gebeurtenissen van de vorige dag, misschien hielp het haar om zich te herinneren wat ze gehoord had en wie het haar gezegd had.

'En toen hebt u de politie gebeld. Hebt u iemand op straat gezien toen u in uw voortuin stond?' Ze sloot de ogen en probeerde die ochtend weer voor zich te zien. Ze zag de bloemen die plat lagen, ze zag de

schoen. Ze zag dat ze belde en ze zag Trude naar de bakker vertrekken. Verder was er niemand.

'Natuurlijk, toen de combi van de politie voor de deur stopte duurde het niet lang of er stond een hele menigte te kijken, maar toen was die man natuurlijk al dood.'

Bastiaens knikte. Plots sloeg Isa de hand voor de mond. 'Oh' Hij keek scherp op. 'U wil toch niet zeggen dat de moordenaar terugkeerde naar de plaats van de moord?' Hij knikte. Zeer goed mevrouwetje, dacht hij.

'Niet naar de plaats van de moord want zoals u wel zal weten is hij niet hier vermoord. Er is geen bloed gevonden in het zand van uw tuin dus hij is elders vermoord. Maar het is natuurlijk wel mogelijk dat diegene die hem in uw tuin gedropt heeft, terug is gekomen om te kijken of hij gevonden was en wat men wist. Kunt u zich herinneren of iemand in die groep zich vreemd gedroeg?'

Isa schudde van neen. Maar toen klaarde haar gezicht op. 'Maar ik heb wel foto's genomen van alles wat er daar beneden gebeurde. Als het goed is staan

de mensen aan de overkant van de straat er ook op. Een ogenblikje'. Ze schoof haar stoel met veel lawaai achteruit en haastte zich naar Walters bureau, waar ze de rest van de foto's had opgeborgen. Enkele tellen later gaf ze de enveloppe aan Marc Bastiaens terwijl ze buiten adem weer op haar plaats ging zitten.

De inspecteur haalde de foto's eruit en schikte ze op de tafel. 'Kan u de mensen die u kent aanduiden? Dan kunnen we die waarschijnlijk al schrappen.' Isa zette haar bril opnieuw op en nam één voor één de foto's in de hand. Ze wees een aantal mensen aan. Trude, die ondertussen terug was van de bakker, Mia van het postkantoor, Jos van de kruidenier, Myriam en haar moeder die achter de hoek woonden, Jenny Versaevel die links van haar woonde en Carine Aertssen van het hoekhuis op het einde van de straat. Verder nog wat mensen die ze op straat tegen kwam, maar de rest kende ze niet.

Hulp bij criminele zaken

'Mag ik deze foto's van u lenen? U krijgt ze uiteraard terug' Bastiaens staak ze terug in de enveloppe.

'Uiteraard, u mag ze gerust houden. Ik heb ze nog op mijn toestel staan.'

Hij stak de enveloppe in zijn binnenzak en sloeg zijn notaboekje weer open. 'Zullen we dan nu uw bord aanvullen?' zei hij terwijl hij recht stond. 'Het helpt u misschien bij het herinneren.'

Hij liep naar de veranda en wees op de tijdlijn. 'U hebt de man gevonden om zeven uur vijftien. Volgens

de eerste vaststellingen van de wetsgeneesheer was hij toen al zo'n acht uur dood. Dat wil zeggen dat hij rond elf uur de vorige avond werd doodgeschoten. Dus ergens tussen elf uur 's avonds en kwart over zeven 's morgens moet hij daar gedumpt zijn.' Hij nam het krijtje en trok een streepje op een kwart van de tijdlijn.

'Ik denk dat we het nog meer kunnen beperken' zei Isa terwijl peinzend het bord bekeek. 'Kijk, als ik een lijk ergens wil dumpen dan ga ik dat niet op klaarlichte dag doen. Vanaf vijf uur beginnen er mensen op straat te lopen, meestal diegenen die in ploegenstelsel staan en om zes uur moeten beginnen. Dus hij is zeker gedumpt tussen elf uur en vijf uur.'

Bastiaens stak zijn krijtje in de lucht. 'Ik zou meer zeggen, rond half vijf begint het te schemeren en wordt het geleidelijk aan licht. Dat wil zeggen dat hij tussen elf en half vijf hier tussen uw bloemen is gelegd.'

Isa vond dit best opwindend. Net zoals Beckett en Castle, alleen maakten ze elkaars zinnen niet af. Dat was een beetje veel van het goede.

‘OK, wat nog. Dus vanaf half acht begon zich een menigte te vormen voor uw huis. Als we aannemen dat de moordenaar mogelijks één van hen was dan moet hij op de foto’s staan. Of tenminste dan is de kans groot dat hij op de foto staat.’

Nu was het Isa’s beurt om een streepje te trekken op de tijdlijn.

‘Wat hebt u die dag nog gedaan?’ Isa vertelde van het bezoek van Trude, haar overbuurvrouw en haar bezoek aan de krantenwinkel. Het nieuws had toen al iedereen in de wijk bereikt want ze werd al snel met de nek aangekeken.

Een kwartiertje later nam Marc Bastiaens afscheid. Ze had gehoopt dat zijn systematische manier van werken haar zou helpen om datgene te vinden dat haar al sinds gisteren stoorde. Iemand had iets gezegd, maar wat. En wie was het?

Lisette

Het lijk in de Rozenlaan had de gemoederen een paar dagen beroerd maar na een tijdje was het leven zijn gewone gangetje weer gegaan. Isa Winter stond nog altijd om zeven uur stipt op. Trude stond nog steeds als eerste bij de bakker en de post werd nog altijd bedeed tussen negen en tien uur.

Hoewel de buurt haast vergeten leek dat er ooit een lijk op nummer twintig had gelegen, was het voor Isa allerminst het geval. Nadat inspecteur Marc Bastiaens die middag haar crime board had aangevuld, had ze er nog een hele tijd naar gestaard maar dat ene kleine stukje informatie, waarvan dat ze wist dat het ergens in haar geheugen stak, weigerde zichzelf prijs te geven.

Ze overliep de vragen die Bastiaens haar gesteld had. Kende ze de man echt niet? Ze had nog steeds de indruk dat ze hem al eens eerder had gezien maar ze wist niet waar. Plots kreeg ze een idee! Maar voor ze iets met dat idee kon doen, ging de bel. Isa stond geërgerd op en liep de keurig gepoetste gang door.

‘Trude! Juist de persoon die ik nodig heb. Kom binnen!’ Haar ergernis smolt als sneeuw voor de zon. Trude kende de man misschien of wist waar ze hem gezien kon hebben. Maar toen ze even later aan tafel zaten en genoten van een kopje koffie, moest ook haar vriendin bekennen dat ze de man nooit gezien had.

‘Is dit een foto van het lijk?’

Isa keek haar vriendin smalend aan. ‘Waarschijnlijk wel, hé Trude. Als men niet weet wie hij is kunnen ze ook geen foto’s van hem vinden.’

‘Bah, ik vind het toch maar griezelig hoor. En die hangt hier gewoon bij jou in de veranda?’

‘Waar zou ik hem anders moeten hangen? Hij is de hoofdpersoon op mijn crime board. Met hem is heel die miserie hier begonnen!’

‘Ik vind het toch maar griezelig’ Trude trok haar neus op. ‘En wat ga je nu met dat bord doen?’

Isa trok haar schouders op. ‘Wel kijk, ik zit al van de eerste dag met iets in mijn hoofd. Iemand heeft iets gezegd en op dat moment vond ik het heel raar en wilde ik er meer over vragen, maar er is dan van alles tussen gekomen en ik ben vergeten wat het was.’

‘En wie heeft er iets gezegd?’

Isa stak wanhopig de handen in de lucht. ‘Ik weet het niet meer! Het is iemand die ik die dag heb gezien. Meer weet ik ook niet.’

‘En dit bord gaat je helpen om je te herinneren wat het was?’

‘Ik hoop het alleszins. Maar tot nu toe heeft het nog niet veel geholpen.’

Trude legde peinzend de vinger op haar mond. ‘En als we het nu eens anders aanpakten? Je weet zeker dat het op die dag was, je weet wel toen je dat lijk in je voortuin vond.’

‘Ja!’ Isa riep het bijna wanhopig uit.

‘OK, ga zitten. We gaan elke minuut van die dag overlopen.’

Isa deed wat haar gezegd werd en ging weer aan tafel zitten. Ze overliep met Trude alle gebeurtenissen. Met wie had ze eerst gesproken?

‘Euh, de dame van de noodcentrale. Die heb ik gebeld.’

‘Goed, dat is een mooi begin. Waarover hadden jullie het?’

‘Gewoon, ik heb haar gemeld dat er een been in mijn voortuin lag. Ze verstond me eerst niet goed en ik heb het nog eens moeten herhalen maar blijkbaar heeft ze toch het nodige gedaan want even later kwam de combi aan.’

‘Heb je het gevoel dat zij iets gezegd had waarvan je later dacht dat het niet klopte?’

‘Nee, totaal niet.’

‘OK, de volgende persoon was veronderstel ik de politie?’

‘Ja, die twee mannen in de combi. Ik heb gezegd dat ze een draagbaar of zo nodig hadden en dat ze

moesten oppassen. Ze zeiden iets van het labo laten komen maar verder heb ik niet opgelet wat ze nog gezegd hebben.'

'Ik vermoed dat het dan ook niks was wat zij gezegd hebben?'

Hier moest Isa even over nadenken. Logisch gezien kon het best zijn maar nu ze de conversatie in haar hoofd overliep moest ze toegeven dat er niks was.

'De volgende. Wie was dat?'

'Dat waren die twee agenten en die psychologe'

'Psychologe? Waar had je die voor nodig?'

'Blijkbaar dachten ze dat ik een oud en fragiel mens was dat in elkaar zou storten omdat er een lijk in haar tuin lag. Die dame kwam van slachtofferhulp maar heeft uiteindelijk alleen maar gevraagd hoe het met me ging. En die twee anderen hebben wat standaard vragen gesteld en gezegd dat ze later nog wel eens zouden terug komen.'

'Ook niks zeker?' Trude begon er genoeg van te krijgen. Dit haalde niks uit. Maar ze wilde haar vriendin niet in de steek laten en ze ging verder.

‘Wat heb je gedaan toen die agenten weg waren?’ Trude dronk haar kopje koffie leeg. Terwijl Isa een nieuwe portie zwart goud brouwde, groef ze in haar geheugen.

‘De krant! Ik ben de krant gaan halen.’

‘Prima, waar hebben jullie het over gehad?’

‘Goh, effe kijken. Uiteraard over het lijk in mijn voortuin. En dat het al in alle middagedities stond, compleet met foto’s erbij. En dat sommige kranten suggereerden dat ik er meer van af wist. Wat nog meer.’ Ze zette het verse kopje voor Trude neer en ging weer op haar plaats zitten. ‘Ahja, dat sommige klanten zelfs dachten dat ik hem vermoord had, stel je voor.’

Ze lachte en Trude nipte van haar verse kopje koffie. ‘Daarna ben ik naar huis gegaan en heb ik niemand meer gezien of gesproken. De volgende dag ben ik wel mijn foto’s gaan laten ontwikkelen en ben ik bij de bakker en de slager geweest maar daar is niets speciaals gezegd of gebeurd. Wat ik me wel herinner is dat iedereen op straat me raar aankeek, net alsof ze dachten dat ik een moordenaar was.’

Trude zuchtte. Dit bracht ook geen zoden aan de dijk. ‘Misschien ben je nog iemand anders tegen gekomen? Iemand die je vergeten bent?’

Isa schudde het grijze hoofd. ‘Nee, absoluut niet.’ Ze nam geërgerd haar kopje op. Plots verstarde ze en het kopje bleef halverwege de tafel en haar mond hangen. ‘Lisette!’

‘Wat is er met Lisette?’

‘Ze heeft Emma gebeld om te zeggen dat er iets aan de hand was bij mijn huis. Maar toen ik na de middag in de krantenwinkel kwam, stond Louis de klanten te bedienen.’

‘Ja?’

‘Het was kort na één uur! Dan is Louis nog op zijn werk. Hij staat alleen in het weekend mee in de winkel. En zelfs dan laat Lisette zich gewoonlijk even zien om een praatje te maken.’

‘En dat was nu niet het geval?’

‘Nee, ik heb alleen hem gezien.’

Trude trok een diepe rimpel in haar anders gladde voorhoofd. ‘Nu je het zegt, toen ik gisteren mijn lot-

toformulier ging binnen doen stond Louis ook in de winkel. Ik heb er niet verder bij nagedacht maar nu je het zegt is het wel vreemd.'

Toen Trude weer de deur uit was ging Isa opnieuw over tot de orde van de dag. Ze zag een stofvlok van onder de sofa dwarrelen en zuchtte. Haar anders zo piekfijn gepoetst en onderhouden huis begon tekenen van verwaarlozing te vertonen. Ze was sinds die dag meer bezig met haar crimeboard en haar tablet en het huiswerk schoot er al eens bij in. Maar voor ze aan de slag ging met borstel en water zou ze Emma bellen. Ze herinnerde zich dat Lisette haar die morgen had gebeld met de vraag wat er aan de hand was. Misschien wist haar dochter meer.

Ze nam haar GSM uit haar zak en koos in het adresboek voor het nummer van Emma. Het signaal ging een paar keer over aan de andere kant, maar het was niet haar dochter die de telefoon opnam.

'Met de mama van Emma. Zou ik haar even kunnen spreken?'

‘Hallo mevrouw De Smedt, hier Sophie. Emma kan op dit moment niet aan de telefoon komen. Ze zit in vergadering en kan niet gestoord worden. Zal ik haar vragen om u terug te bellen?’

Isa zei dat het goed was en klapte haar GSM weer dicht. Ze keek naar haar borstel en emmer, die klaar stonden om gebruikt te worden. En voor de eerste keer in haar leven had ze er geen zin in. Op dat moment beseftte ze dat het leven dat ze met Walter had geleefd oersaai was. Ja, ze gingen vaak naar feestjes en aan vakanties had het hen ook niet ontbroken. Maar Isa had nooit gewerkt. Ze had nochtans rechten gestudeerd met de bedoeling om als advokaat carrière te maken, misschien zelfs wel als partner in een groot kantoor. Of misschien wilde ze wel bij het openbaar ministerie gaan werken. Maar toen ze Walter ontmoette en een jaar later met hem in het huwelijksbootje stapte had ze vrijwillig afstand gedaan van haar carrière om zich volledig aan die van haar man te wijden. En ze was huisvrouw geworden. Een glamoureuze huisvrouw, dat wel. Op feestjes of als ze gingen eten,

draaiden alle mannen het hoofd in haar richting. Maar in hun moderne bungalow was ze een huisvrouw die zich onledig hield met poetsen en werken in de tuin. Ze had er nooit bij stilgestaan dat op die manier het leven aan haar voorbij was gegaan. Pas nu besepte ze wat ze gemist had. Maar het was nog niet te laat om de gemiste jaren voor een deel goed te maken. Als de nood hoog werd kon ze nog altijd een poetsvrouw laten komen. Ze had geld genoeg dus dat was geen probleem. Maar een lijk in de tuin was – hopelijk – een eenmalig iets en dat wilde ze ten volle benutten. Ze durfde nog net niet aan zichzelf toegeven dat ze ervan genoot maar het maakte haar wel duidelijk dat ze nu de omslag moest maken.

Ze besloot om even langs de krantenwinkel te lopen. Ze kon altijd wel een boek, een schrift, een paar pennen of een tijdschrift gebruiken. Met haar zomerjas aan en haar GSM in haar handtas trok ze de voordeur achter zich dicht en liep de straat uit.

Net zoals vorige keer rinkelde het belletje zodra ze tegen de deur van de krantenwinkel duwde. Ergens

hoopte ze dat Louis in de winkel zou staan. Dat hield de piste open dat het gat in haar geheugen hier gevuld kon worden. Ze haalde opgelucht adem toen een gezette man met grijzend haar en een geruit hemd zijn harige armen tussen de gekleurde linten stak en de winkel binnen kwam.

‘Dag Louis, mooi weer vandaag, hé’ De man gromde bevestigend en bleef achter de toog staan terwijl Isa een tijdschrift, een setje pennen en een pakje steekkaarten uitzocht.

‘Is Lisette er vandaag niet?’ Isa zette haar meest onschuldige gezicht op. Louis’ handen bleven even boven het klavier van de kassa hangen, heel even maar.

‘Nee, vandaag niet.’

‘Ze is toch niet ziek zeker? Ik heb haar al een tijdje niet gezien.’ Louis keek Isa vanonder zijn borstelige wenkbrauwen aan. Even had ze het gevoel dat er dreiging in de bedompte krantenwinkel hing. Maar een paar seconden later haalde hij gewoon het wisselgeld uit de kassa en gaf het aan Isa.

‘Nee, ze is voor een paar dagen naar haar zuster. Die heeft haar been gebroken en met drie kinderen is dat niet makkelijk.’

‘Nee, dat kan ik geloven. En kan jij je zo’n beetje redden zonder haar? Want een gebroken been... dat kan gerust een paar weken duren voor ze weer alles kan.’

Louis knorde. ‘Ik red me wel’

Isa bedankte hem en verliet de winkel. Voor de deur bleef ze even staan. Lisette had een zuster ja, maar dat mens was zelf al een eind in de vijftig. Het leek haar dan ook raar dat ze nog de zorg had voor een paar kleine kinderen. En was het toevallig dat ze net vertrokken was op de dag dat er een lijk in Isa’s voortuin lag? En dan nog wel tussen acht uur ’s morgens en een uur of één ’s middags.

Toen ze wilde vertrekken zoemde de telefoon in haar handtas. Het was Emma.

‘Mam, is er iets?’

‘Dag kindje, nee nee, er is niets gebeurd maar ik moest je wat vragen en het bleef maar in mijn hoofd

rondmalen. Dus daarom heb ik je even op kantoor gebeld. Sorry hoor!’

‘Geen probleem. Zeg het eens, wat maalt er door je hoofd?’

‘Toen Lisette van de krantenwinkel je belde om te zeggen dat er iets aan de hand was voor ons huis, hoe klonk ze toen?’

Het bleef even stil aan de andere kant. ‘Goh, hoe klonk ze. Opgewonden, misschien ook wel een beetje schrikachtig maar je weet hoe het is met sommige mensen, die maken zich over alles druk. En het was natuurlijk wel schrikken met die politie voor je huis.’

‘Dus je hebt niks speciaals opgemerkt aan haar stem. Of iets wat ze zei?’

‘Nee, ik denk het niet. Angstig misschien, ja. Ze klonk een beetje angstig. Waarom wil je dat weten?’

Isa zuchtte. ‘Geen speciale reden. Het is alleen een beetje gek. Sinds ze jou gebeld heeft lijkt ze spoorloos verdwenen. Louis staat nu altijd in de winkel en da’s heel vreemd omdat die normaal nog werkt.’

‘Ze is misschien een paar dagen met vakantie?’

Isa besloot om Emma niet ongerust te maken. ‘Ja, dat zal het waarschijnlijk wel zijn. Bedankt voor het terugbellen kindje.’ Ze wenste haar dochter nog een prettige dag en hing op. Maar Isa was nog niet klaar met dit probleem. Toen ze thuis kwam belde ze onmiddellijk Trude op.

‘Zeg Trude, volgens Louis is Lisette naar haar zuster.’ Ze herhaalde het verhaal dat Louis haar verteld had en ook wat Emma had gezegd over het telefoontje. ‘Volgens mij klopt er iets niet. Ik weet dat ze een zuster heeft maar niet dat die zo’n jonge kinderen had.’

Trude was het met haar eens. ‘Nee, ik heb er wel eens met haar over gepraat en ze zei dat de kinderen van haar zus al het huis uit waren en dat het een hele verandering in het huishouden met zich meebracht.’

‘Misschien heeft ze kleinkinderen en heeft Louis zich vergist, maar dat verklaart dan nog altijd niet waarom Lisette moet gaan helpen en waarom hun ouders dat niet kunnen.’

‘Nee, je hebt gelijk. Er is iets niet pluis.’ Even bleef het stil aan de andere kant. ‘Hij zal haar toch niet

buiten gezet hebben zeker? Misschien heeft ze een minnaar of zo?’

‘Lisette een minnaar? Dat lijkt me sterk, maar ik veronderstel dat de wonderen de wereld nog niet uit zijn.’

‘Weet je wat?’ Trude was weer één en al actie. ‘Ik moet nog boodschappen gaan doen. Ik zal hier en daar eens horen wanneer ze Lisette de laatste keer hebben gezien en of ze iets weten van een zuster met een gebroken been.’

Isa vond het een goed idee. Ze wist dat Trude perfect in staat was je de diepste geheimen te ontfutselen als ze daar zin in had. Ze zou straks het resultaat wel horen.

Vermist

Isa had nog steeds geen zin in stoffer en blik maar ze bedacht dat ze misschien de foto albums van vroeger eens kon doorbladeren om te kijken of de man, die besloot om tussen haar bloemen dood te gaan op één van de foto's stond. Ze trok de kast in de gang open en de moed zonk haar in de schoenen. Ze wist niet dat ze in haar leven zoveel foto's had genomen maar ze besloot dapper om alle albums te verhuizen naar de veranda, die nu haar werkkamer was geworden. Een kwartiertje later zat ze aan de tafel in een aangenaam zonnetje en bekeek de foto's die een testament waren van haar leven met Walter.

Twee uur later had ze zich door de jaren tachtig geworsteld. Ze moest soms lachen om de mode van toen. En hoe jong hadden ze er allebei uitgezien? Zij in een knalblauwe madonna jurk, strapless en met veel ruches op de rok. Hij in een Miami Vice pak met t-shirt in plaats van hemd en das. Een paar pagina's later was de mode veranderd maar dat had waarschijnlijk meer met de gelegenheid te maken. Een kiekje van een première waarop zij een lange zwarte glitterjurk droeg met uitsnijding tot op haar heupen. Hij in een zwart pak, spierwit hemd met stijve kraag en strik. Ze moest lachen toen ze zichzelf zag, ze vroeg hoe ze ooit zulk een gedurfde jurk had kunnen aantrekken. Maar uit de andere foto's bleek dat het toen de mode was en dat ze echt niet alleen was.

De bel ging en ze legde haar bril op het album. Ze vermoedde dat het Trude was. Prima, dan kon ze meteen helpen met het doorbladeren van de boeken.

'Ben je iets te weten gekomen?' Trude was amper binnen toen Isa haar ondervroeg.

‘Ja, maar laat me eerst even op adem komen. Ik ben met de fiets gegaan om zoveel mogelijk mensen te zien en ik ben dat niet meer gewoon.’

Isa nam haar vriendin mee naar de veranda. ‘Oei, ben je in een nostalgische bui?’ Trude wees op de fotoalbums die opgestapeld lagen tegen de muur. Isa vertelde waar ze mee bezig was.

‘Ik kan best wat hulp gebruiken. Ik had nooit gedacht hoe vermoeiend het zou zijn om oude foto’s te bekijken.’

Trude trok haar jas uit en nam het volgende album van de stapel. ‘OK, maar geef me eerst wat te drinken, ik ben uitgedroogd!’

Isa haalde een karaf zelfgemaakte iced tea uit de ijskast en schonk voor hen beiden een glas uit. Zwijgend zwoegden ze verder. In huis was alleen het omslagen van de bladeren te horen, af en toe onderbroken door een doffe plof wanneer er weer een album op de stapel "zonder resultaat" terecht kwam.

Toen het laatste album doorgenomen was en nog steeds geen bevredigend resultaat had opgeleverd,

zonk de moed haar in de schoenen. ‘Ik dacht echt dat hier het antwoord in zou zitten.’

Trude ging met een zucht achteruit in haar stoel zitten en dronk het laatste restje iced tea op. ‘Misschien is er nog een ander spoor. Je hebt me nog helemaal de kans niet gegeven om te vertellen wat ik te weten ben gekomen!’

Isa’s gezicht klaarde meteen op. ‘Verdorie! En jij zegt ook niks.’

‘Ik moest van jouw fotoalbums doorblaren’ zei Trude met een guitige glimlach.

‘Komaan, hou me niet langer in spanning. Wat ben je te weten gekomen?’

‘Wel, het is haast zeker dat Lisette van de aardbodem verdwenen is. Op welke dag heb jij die vent in je tuin gevonden?’

‘Woensdag’ zei Isa en ze zette haar bril af.

‘Dinsdagavond is ze voor het laatst gezien door Dirk van de frituur op het pleintje. Ze kwam om een groot pak friet met stoofvlees en twee gebakken

cervela's. Zonder mayonaise. Daarna heeft niemand haar nog gezien.'

'Dinsdag? De avond voor die man tussen mijn delphiniums werd gelegd?'

Trude knikte. 'Er is meer. Ik ben ook even langs gegaan bij het café aan de overkant van de krantenwinkel. Je weet dat haar moeder sinds een half jaar bij hen inwoont en dat ze op de eerste verdieping de grote kamer aan de voorkant heeft zodat ze kan uitkijken over het pleintje en de straat.'

Isa knikte. 'Wel, Linda's moeder heeft Lisette zien thuiskomen van de frituur om half negen. Dat klopt met wat Dirk vertelde. Dat is de laatste keer dat ze haar gezien heeft. Sinds woensdag doet Louis de winkel open en sluit hij hem ook weer. Linda's moeder heeft Lisette niet meer gezien. Niet overdag, niet 's avonds.'

Isa fronste de wenkbrauwen. 'Maar ze kan dinsdag niet verdwenen zijn. Ze heeft woensdagmorgen nog naar Emma gebeld!'

Trude knikte. 'En Emma weet zeker dat zij het was?'

‘Ik denk het wel. Ze kent Lisette toch al van toen ze nog een klein meisje was. Trouwens, Linda’s moeder zit geen 24 uur per dag voor dat raam hé. Lisette kan weggeglip zijn toen ze even weg was.’

‘Dat klopt, ik wil maar zeggen dat ze op de normale plaatsen niet meer gezien is sinds dinsdagavond.’

Isa liep naar haar crime board. Ze zette een streepje links van het startpunt, de dag dat het lijk tussen de bloemen werd gevonden. En boven het streepje schreef ze ‘Lisette?’

‘En wat doen we nu?’ Trude keek haar vriendin afwachtend aan.

‘Ik zou inspecteur Bastiaens kunnen bellen maar wat zeg ik dan? Misschien is Lisette echt naar haar zus en dan zetten wij hier de boel op stelten.’

‘Misschien moeten we nog even afwachten.’

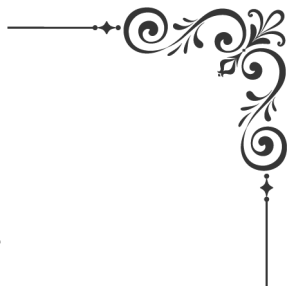
Isa zuchtte. ‘We hebben er geen idee van of die dooie man iets te maken heeft met Lisette. Eens we weten wie hij is, kunnen we misschien de link leggen. Stel – en ik zeg wel stel – dat Louis om één of andere

reden Lisette heeft doen verdwijnen, dan is er al te veel tijd verlopen om nog iets voor haar te kunnen doen.'

'Seg, wat ben jij griezelig! Als hij haar heeft doen verdwijnen dan moet ze toch gevonden worden zeker?'

'Bij een verdwijning zijn de eerste 48 uur cruciaal. Daarna neemt de kans om het slachtoffer nog levend terug te vinden dramatisch af. Ik stel voor dat we nog een dag of twee wachten en als er dan geen nieuws is bel ik inspecteur Bastiaens.'

Trude was akkoord. Ze zouden nog achtenveertig uur wachten voor ze actie ondernamen.

Zus

Isa had wel beloofd om nog achtenveertig uur te wachten voor ze de inspecteur belde, maar dat wilde niet zeggen dat ze werkloos moest toekijken. De volgende morgen belde ze Trude. Of ze snel wilde komen, ze had een idee.

Nog geen twee minuten later ging de deurbel. Haar overbuurvrouw stond hijgend in de deuropening.

‘Wat is er aan de hand? Waarom moest ik zo dringend komen?’

Isa begeleidde haar naar de veranda. ‘Heb je iets te doen vandaag?’

Trude schudde van neen. ‘Prima, we gaan een reisje maken.’ Ze keek haar vriendin met grote ogen aan. Had

Isa haar verstand verloren? Gisteren zat ze nog met haar hoofd in vermiste en dode mensen en vandaag wilde ze op reis.

Isa opende haar iPad en toverde een kaart van de streek tevoorschijn. 'Ik ben gisteren nog eens met Dirk en Linda gaan praten. Misschien wisten zij iets over Lisette dat wij nog niet wisten. Zoals bijvoorbeeld waar haar zus woont!'

Trude hapte naar adem. 'Je weet waar die zus woont? Je wil toch niet zeggen....'

Isa knikte traag. 'Jawel, vandaag rijden we er naartoe. Ik weet niet juist in welke straat ze woont, maar ik ken haar naam dus we kunnen wel wat rondvragen in dat dorp.'

Ze vergrootte de kaart door haar vingers uit elkaar te schuiven. 'Kijk, ze woont in een piepklein dorpje en ze heeft er een kapperszaak. Het dorpje heeft voor zover ik kan zien drie kapperszaken, verspreid over het grondgebied dus al wat we moeten doen is de juiste vinden en dan weten we of Lisette bij haar zus is.'

‘En hoe wil je dat te weten komen? De zaak binnenstappen en vragen hoe de eigenaresse heet? En dan botweg zeggen dat Lisette vermist is? Trouwens, als die zus haar been heeft gebroken dan kan ze toch niet in haar zaak staan?’

‘Dat is het em nu net’ zei Isa. ‘Ik denk hoe langer hoe minder dat haar zus een ongeval heeft gehad. Ik ben er trouwens zeker van dat we Lisette daar niet gaan vinden. Maar ik moet zekerheid hebben.’

Een uurtje later zaten ze in Isa’s Volvo en waren ze onderweg naar Lisette’s zus. Op de passagiersstoel ging Trude nog eens alle informatie na. De zus heette Ginette en had een kapsalon. Volgens Louis had ze drie kleine kinderen, volgens Linda waren haar kinderen al het huis uit.

Het was een zonnige dag en de auto zoemde lustig verder over de met akkers omzoomde wegen van het Pajottenland. Isa genoot van het uitstapje, ze had niet meer zoveel redenen om de auto van stal te halen en te gaan rijden. Voor haar dagelijkse boodschappen had ze in de buurt alles wat ze nodig had. En nu ze met

haar zonnebril op en een sjaal om haar korte grijze haar door het landschap zoefde, voelde ze zich uitgelaten. Ze voelde zich een filmster die in Cannes over de Corniche reed, terwijl journalisten en paparazzi's zich in bochten wrongen om haar foto te nemen. Ze glimlachte. Ze had een overijverige fantasie en die liet ze graag ongebreideld los als ze met de wagen reed. Wat kon je anders doen als je het stuur recht moest houden en op verkeersborden letten?

Een klein uurtje later reden ze het dorpje binnen. Het was iets over elf, te vroeg voor de lunch maar nog tijd genoeg om wat kapperssalons te bezoeken. Trude had Isa's iPad vast en had google maps voor zich geopend. Ze had nog gezegd dat ze met die dingen niet kon werken, maar Isa had haar gerustgesteld. Ze moest alleen maar op het knopje drukken om het ding te activeren en daarna met haar vinger 'swipen'. Het had nog wat voeten in de aarde gehad om Trude uit te leggen wat swipen was, maar uiteindelijk had ze het toch begrepen.

‘OK, we zijn aan de dorpsgrens. Waar is de eerste kapperszaak?’

Trude zocht op de kaart en loodste Isa langs een paar straten naar het eerste salon. Op het adres vonden ze alleen maar een huis met een bord in de tuin. Erika Cassiers had het bord ondertekend en er stond op dat ze alleen op afspraak werkte. Het was duidelijk dat dit niet het juiste huis was. Dus reden ze verder naar het tweede, dat zich op het dorpsplein bevond. Ze parkeerden op een vrije plaats, tegenover het gemeentehuis en stapten uit.

‘En wat ga je nu doen?’ vroeg Trude die klamme handjes kreeg. Langs de ene kant vond ze dit wel spannend maar aan de andere kant vond ze dat vrouwen van hun leeftijd zich niet meer moesten inlaten met detectivespelletjes. Ze vond het doodeng maar Isa was haar vriendin en vrienden hielp je altijd.

‘We lopen gewoon langs het salon en kijken eens binnen. Kijk, naast het salon is een kledingwinkel en aan de andere kant een bakker. Het zal dus niet opvallen als we wat in de etalages kijken.’ Ze voegde de

daad bij het woord en stapte gedecideerd naar de overkant van het plein. Trude volgde op een drafje, ze beseftte dat haar witte schoenen met fijne hakken misschien niet ideaal waren voor een speurtocht of een wandeling over hobbelige kasseien. Dus huppelde ze achter haar vriendin aan.

Een toevallige voorbijganger zou nooit vermoeden dat de twee oudere dames, die geïnteresseerd langs de vitrines liepen, spionnen waren. Zo goed zaten ze in hun rol. Ze becommentarieerden de mode in het uitstalraam van de kledingzaak en toen ze langs de kapper passeerden, zag Isa dat je vandaag je haar kon laten doen zonder afspraak. Verder zag ze ook maar één klant in de zaak. Haar besluit stond vast. Toen ze voor de vitrine van de bakker naar de roomsoezen en de car-ré confituurkes stonden te kijken, legde ze haar plan uit aan Trude. Die vond het veel te gevaarlijk.

‘Stel dat Ginette je spelletje doorziet, wat dan?’

‘Dan zeg ik toch eerlijk waarom we naar Lisette op zoek zijn! We overtreden geen enkele wet, voor zover

wij weten is haar zus geen moordenaar dus waarom zou het gevaarlijk zijn?’

‘Hoezo weet je dat die zus geen moordenaar is? Misschien heeft zij die arme man wel doodgeschoten!’

‘En waarom legt ze hem dan voor mijn deur? Hier zijn massa’s velden, hier zou hij pas gevonden zijn als de boer gaat oogsten.’

Met tegenzin liet Trude zich overhalen. Isa trok de sjaal van haar hoofd en maakte haar kapsel wat in de war. Dan liep ze op de kapperszaak toe en stapte binnen. De kapster was nog bezig met een klant en daarom stond Isa wat te dralen bij de toonbank. Ze bekeek een paar juweeltjes die er uitgestald stonden. Op de hoek stond een houdertje met visitekaartjes. Ze nam er één op en bekeek de tekst.

‘Bij Ginette Roosen, van maandag tot woensdag op afspraak. Op donderdag en vrijdag zonder afspraak.’ Daaronder stond haar telefoonnummer.

‘Kan ik u helpen?’ Ginette had haar klant onder de droogkap gezet en kwam nu informeren wat de dame wenste.

‘Mooie zaak hebt u! Ja, u kan me helpen. Ik moet deze avond naar een receptie en ik heb er natuurlijk weer veel te laat aan gedacht dat ik nog naar de kapper moest.’ Ze zuchtte eens diep alsof ze heel veel aan haar hoofd had. ‘Ziet u, mijn kapper zit vol voor vandaag dus ik vroeg me af of u mijn haar kon wassen en drogen?’

Ginette knikte vriendelijk. ‘Natuurlijk, gaat u maar al aan de wasbak zitten. Ik ben dadelijk bij u.’

Isa liep naar de wasbak maar stak achter haar rug haar duim omhoog, het teken dat ze binnen was en dat alles goed ging en dat Trude maar een koffie of twee moest gaan drinken in de tearoom aan de overkant van het plein.

Isa had zich ondertussen in de stoel aan de wastafel geïnstalleerd en babbelde er vrolijk op los. Ongemerkt vroeg ze Ginette uit.

‘Goh, zo mooi weer hebben we de laatste dagen. Jammer voor de kinderen die nu moeten studeren, hé. Ik denk dat de meesten liever naar het zwembad zouden gaan of naar de speeltuin.’

Ginette deed mee zoals van een kapster verwacht wordt.

‘Mijn dochter heeft alle moeite om ervoor te zorgen dat ze op z’n minst een paar uur studeren voor ze buiten spelen. Hebt U kinderen?’

De kapster glimlachte. ‘Ja, maar ik heb daar gelukkig geen last meer van. Mijn twee meisjes zijn al het huis uit’

‘Ja, ik heb er maar één en die is ook het huis uit, maar toen ze nog kleiner waren had ik het geluk dat mijn zus vlak in de buurt woonde. Die had nog geen kinderen dus die kwam me regelmatig helpen’

‘Dat zou voor mijn zus moeilijk zijn geweest. Ziet u, ze heeft al even lang als ik een zaak dus ze had het minstens even druk als ik. En daarbij, ze woonde ook een heel eind van hier.’ Terwijl ze vlotjes meepraatte ging Ginette aan de slag met shampoo en conditioner en versteviger tot Isa's hoofd geurde als een bloementuil.

Isa merkte dat de zus het woord 'woonde' gebruikte... verleden tijd.

‘Sorry dat ik het zeg, maar u spreekt over haar in de verleden tijd. Is ze...’ Ze was zo kies om het niet uit te spreken.

Ginette schoot in een lach. ‘Hahaha, nee beslist niet. Lisette is zo levend als maar zijn kan. Ik bedoel toen onze meisjes nog kleiner waren dan had zij haar zaak al en die is een eindje hier vandaan. Dus ze kon niet helpen als het nodig was. Maar nu moet ik wel zeggen dat ik met mijn meiden weinig last had hoor.’

‘Oh, mijn excuses. Ik had niet de bedoeling...’ Isa stammelde wat, ze dacht dat ze daar op haar leeftijd wel mee weg zou geraken. ‘Maar u ziet uw zus toch nog vaak hoop ik.’ Ze haalde een zakdoekje uit haar tas en depte een denkbeeldige traan weg. ‘Ziet u, ik heb mijn zus al meer dan tien jaar niet meer gezien. Na de dood van haar man leerde ze iemand anders kennen die haar meenam naar Canada. Sindsdien heb ik haar niet meer gezien.’ Isa verwonderde zich erover hoe vlot het liegen haar af ging. Nu ja, liegen kon je het niet noemen, het was meer een rol die ze speelde. De rol van detective!

Ginette liet wat medelevende geluidjes horen. Isa vermoedde dat dit bij de kappersopleiding hoorde want ze had nog nooit ergens haar kapsel laten doen zonder dat ze een niet aflatende stroom van woorden over zich heen had laten gaan. Ze bedacht dat een kapsalon de ideale plaats was om geheimpjes te ontdekken. Als de dames er zelf niet over vertelden was er wel een 'vriendin' die zo vriendelijk wilde zijn om wat te roddelen.

'Ja hoor, ik zie ons Lisette nog regelmatig en da's niet altijd gemakkelijk met onze zaken.'

'Is het toevallig dat jullie alletwee een zaak hebben? Of was dat al een kinderdroom?'

'Nee, toen onze opa stierf heeft hij ons beiden een mooie som geld achtergelaten. Mijn vader vond dat we dat het beste in een zaak konden investeren. Ik had bijna mijn kappersopleiding beëindigd en Lisette was al aan de slag als secretaresse. Dus besloten we beiden om een zaak te kopen. Ik hier in mijn eigen dorp en Lisette in het dorp van de man die ze had leren kennen. Ze is er een jaar later ook mee getrouwd. Ik moet zeggen,

het is hard werken maar het heeft ons geen van beiden windeieren gelegd. We spraken er zelfs over om stilaan onze zaak te verkopen en te gaan genieten van het leven. Mijn man gaat dit jaar met pensioen dus dat kwam goed uit, maar ik denk dat Lisette nog een paar jaar doordoet. Haar man is er nog niet klaar voor om te gaan rentenieren.'

Een half uurtje later kwam Isa mooi gekapt en met een boel informatie naar buiten. Ze stak het plein over en stapte de tea room binnen waar Trude al aan haar derde kop koffie bezig was. De dames besloten om daar de lunch te nemen, Isa had nog geen zin om nu al naar huis te rijden. Terwijl ze wachtten op hun bestelling bracht ze haar vriendin op de hoogte.

'Dus de uitleg die Louis mij gegeven heeft klopt niet. Ten eerste heeft Ginette geen gebroken been en ten tweede heeft ze maar twee kinderen! Meisjes die het huis al uit zijn. En ze heeft Lisette al meer dan een week niet gehoord of gezien!'

Toen de broodjes werden gebracht overdacht Trude de hele situatie. 'Ik snap er niks meer van.'

‘Ik wel! Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel is Lisette er gewoon uitgetrokken en heeft tegen niemand iets gezegd. Ofwel is er iets met Lisette gebeurd en is ze opgesloten of erger nog vermoord’

‘Seg! Doe niet zo akelig!’ Trude kon niet geloven dat iemand die ze kende de hoofdrol speelde in Isa’s fantasieën.

‘Wacht, ik zal het uitleggen. Als Lisette gewoon weggelopen is dan zou ze waarschijnlijk iets tegen Ginette gezegd hebben. Dat is niet zo want zij heeft al meer dan een week niets van haar zus gehoord. Ze heeft die morgen nog naar Emma gebeld maar ze heeft er niks over gezegd dat ze eruit zou trekken.’

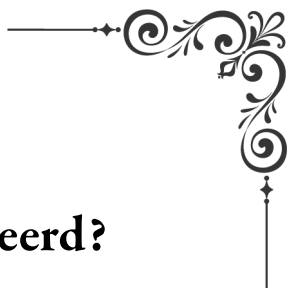
‘Akkoord, het is raar dat haar zus niets weet, maar waarom zou ze dat aan Emma vertellen?’

‘Ze belde wel om te zeggen dat er een lijk tussen mijn bloemen lag! Maar goed, ik geloof niet echt dat ze weggegaan is. Ik denk dat er meer aan de hand is. Louis heeft duidelijk gelogen. Ik zou nog kunnen geloven dat hij dat ook zou doen als ze eruit trok, maar niet dat hij nu alle dagen in de winkel staat. In dat geval zou

hij toch gewoon een bord aan de winkel hangen met de tekst 'Gesloten wegens familiale omstandigheden' of zoiets.

Trude spoelde het laatste restje van haar broodje weg met een slok koffie. 'Dat mag nu allemaal wel leuk zijn en zo, maar wat heeft de verdwijning of mogelijke verdwijning van Lisette nu te maken met dat lijk in de tuin? Of ben je nu met twee zaken tegelijk bezig?'

Isa moest haar het antwoord schuldig blijven. Ze rekenden af en verlieten het slapende dorpje in het Pajottenland.

Gearresteerd?

Twee dagen gingen voorbij en Lisette was was nog steeds niet opgedoken. Hun uitstapje naar het Pajottenland had hen duidelijk gemaakt dat Louis van de krantenwinkel loog, maar meer dan dat wisten ze niet. Isa en Trude wisselden elkaar af in de buurt. Ze liepen de bakker en de slager plat, dronken een koffietje in het café aan de overkant en wandelden kilometers in de straat en de omgeving.

Linda's moeder werd ingezet als derde detective en deed nu extra haar best om de straat in 't oog te houden, maar ook zij zag geen teken van leven. Het moet gezegd dat ze het plots veel leuker vond om voor het raam te zitten. Ze had een notitieblokje naast zich

op het bijzettafeltje gelegd en ze noteerde iedereen die kwam en ging. Behalve de normale klanten van de krantenwinkel.

Die middag besloot Isa om inspecteur Bastiaens op te bellen. Ze was niet van plan om Lisette's verdwijning aan te geven, tenslotte waren het haar zaken niet. Maar ze had hem beloofd om in haar oude fotoalbums te grasduinen om te kijken of de eigenaar van de bruine schoenen niet ergens op een foto stond.

Bastiaens meldde zich toen ze zijn nummer had gedraaid.

'Inspecteur, u spreekt met Isa Winter. U weet wel, men heeft in mijn voortuin een lijk gevonden.'

'Mevrouw Winter! Natuurlijk weet ik wie u bent. Hoe gaat het met u?' Isa praatte nog even met hem over koetjes en kalfjes voor ze overging tot de reden van haar telefoontje.

'Ik had beloofd om tussen onze oude foto's te kijken of de man toch niet toevallig ergens op stond, maar ik vrees dat ik u moet teleurstellen. Iemand die dood is ziet er natuurlijk anders uit dan iemand die op

een feestje met een glas in zijn hand staat te glimlachen, maar de vorm van een hoofd, de stand van de ogen en dergelijke... dat is toch redelijk uniek. En ik kon het jammer genoeg niet terug vinden.'

'Ach ja, het was een mogelijkheid. Die kunnen we nu ook weer uitsluiten.'

'Ja.' Isa bleef wat dralen aan de telefoon. Zou ze hem vertellen over Lisette? Bastiaens maakte het haar gemakkelijk.

'Is er nog iets, Mevrouw Winter?'

'Goh, ik weet niet....'

'Als u ergens mee zit dan mag u mij dat gerust vertellen. Beter een spoor dat niets oplevert dan één dat niet onderzocht is.'

Isa moest hem gelijk geven. Ze vertelde wat zij en Trude ontdekt hadden. Dat de vrouw van de krantenwinkel sinds de morgen van de vondst spoorloos was. Dat Lisette volgens haar man bij haar zuster was die hulp nodig had. Maar tegen iemand anders had hij gezegd dat ze er een paar daagjes tussenuit was. En dat het vreemd was dat ze die morgen nog naar Emma,

haar dochter had gebeld, terwijl ze de vorige avond voor het laatst gezien was. Ze vertelde Bastiaens over hun speurtocht en over haar spionnen. Na wat aandringen vertelde ze ook over haar uitstapje naar het kapsalon van Ginette.

Bastiaens grinnikte. 'Jij hebt een heel leger gemobiliseerd om de dame op te sporen!' zei hij. Maar de inspecteur had niet alleen geluisterd, hij had ook genoteerd. Hij wist dat Isa een pientere geest had en dat ze niet uit was op spektakel of aandacht. Haar verleden als advokate sijpelde nu door in haar dagelijkse pogingen om het mysterie van de man in het bloemenperk op te lossen. Maar wat ze net vertelde over de zus van de krantendame was interessant.

'Vind u het erg als ik wat inlichtingen inwin?'

Isa vond het helemaal niet erg. Ze vond het schitterend. In ieder geval zou hij een aantal dingen kunnen nagaan als politieman waar zij geen toegang toe had. Ze verbrak de verbinding en wachtte op de dingen die gingen komen. En dat was sneller dan verwacht.

Twee dagen later zat Isa met een handwerkje op de schoot naar het nieuws te kijken. Niet dat het haar echt interesseerde. De politieke troebelen bleven dezelfde, ongeacht welke kleur er aan zet was. De strijd in het Midden Oosten bleef ook hetzelfde, daar veranderden alleen de namen van de groeperingen. Taliban, ISIS, IS, Hamas en zo verder. Het nieuws kabbelde op de achtergrond voorbij. Er was een nieuw geneesmiddel uitgevonden, het warme en droge weer was een probleem voor de boeren, aan zee liepen dit jaar minder kinderen verloren...

Ze concentreerde zich op haar handwerkje toen ze plots de naam van haar dorp hoorde noemen. Toen ze opkeek zag ze nog net een beeld van het krantenwinkeltje van Lisette en Louis. Ze liet haar haakwerk vallen en luisterde aandachtig.

'De politie deed deze avond een huiszoeking in de Prinsessenstraat. De eigenaresse van de krantenwinkel is sinds enkele dagen vermist. De man van de uitbaatster werd meegenomen voor verhoor.'

Op het scherm was een foto van Lisette te zien. De foto was blijkbaar al een paar jaar oud want de jurk die ze droeg was al een tijdje uit de mode. De foto verdween uit het beeld en plots rinkelde haar GSM. Op het scherm zag ze het nummer van Trude.

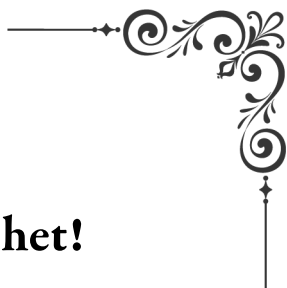
‘Heb je het nieuws gezien?’ Trude hijgde alsof ze een marathon had gelopen. ‘Heb je gezien dat ze Louis hebben meegenomen?’

Isa was ook geschrokken van het nieuws, maar hield zich goed in de hand. ‘Ik heb het gezien ja. De politie vond haar verdwijning blijkbaar belangrijk genoeg om actie te ondernemen.’

‘Maar denk je dat Louis er iets mee te maken heeft? Het is nu wel geen vriendelijke man, maar je vrouw laten verdwijnen is toch nog iets anders, hé’

‘Uhu’ Isa leek met haar gedachten ergens anders. Iets aan het opsporingsbericht had een lichtpuntje doen afgaan in haar hersenen, maar nog voor ze het had kunnen grijpen was het al weer gedoofd. Dit was net zoiets als op de dag dat ze de man tussen haar bloemen had gevonden. Iemand had iets gezegd maar

ze wist niet meer wat. Ze begon een hekel te krijgen aan die lichtpuntjes die zich even plagend lieten zien om dan weer verstoppertje te gaan spelen tussen de inwendige wikkelingen van haar hersenen. Ze begon te vrezen dat dementie stilaan op de loer lag.

Ik weet het!

Het duurde lang voor Isa de slaap kon vatten. Het lichtje in haar hersenen flikkerde af en toe op om dan bliksemsnel weer uit te doven. Net zoals wanneer je een krant in brand steekt en ze dan probeert te doven met je voet. Dan vliegen er allemaal piepkleine genstertjes af die in staat zijn om een hele schuur met hooi in brand te zetten, maar als je ze probeert te pakken doven ze als de bliksem terug uit.

Die nacht droomde ze van een tuin vol phloxen en delphiniums en geraniums en camelia's. Een reuze-grote tuin en zij zat aan een smeedijzeren tafeltje in het midden van een gladgeschoren grasveld. Ze droeg een grote witte zonnehoed en nipte zuinig van haar thee.

Vanop het bordes kwam een butler in stijve lakei het grasveld opgelopen. In zijn hand droeg hij een zilveren schaalte met daarop een kaartje.

Het was een ivoorkleurig kaartje van een duur soort papier en in sierlijke letters stond daarop te lezen: Inspecteur Bastiaens, detective. Ze knikte als teken dat hij de bezoeker mocht doorlaten en de stijve butler verdween weer in huis. Even later stond de detective naast haar, net of iemand hem daarnaartoe had gestraald. Toen ze opkeek zag ze niet het ascetische gezicht van de inspecteur maar de bezoeker had een eirond hoofd met twee fonkelende oogjes. Onder zijn neus versierde een enorme snor zijn gezicht. Het was een snor zoals ze er nog nooit één had gezien. Pikzwart en blinkend van de pommade. Op die neus stond een gouden knijpbrilletje. Toen ze het mannetje wat beter bekeek zag ze dat hij een onberispelijk pak aanhad dat waarschijnlijk uit de vorige eeuw stamde. Onder het jacquet droeg hij een spierwit hemd met stijve kraag. Het leek haar op dat moment niet te storen dat inspecteur Bastiaens wel de tweelingbroer van Hercules

Poirot leek. Ze gebaarde de man om plaats te nemen en dat deed hij ook zorgvuldig. Hij trok zijn broekspijpen bij de knieën een beetje op en ging dan elegant op het gietijzeren stoeltje zitten.

‘Eh bien, Madame, verontschuldigt u mij dat ik u zo onaangekondigd kom storen, maar we hebben uw hulp nodig.’ Isa boog het hoofd en deed teken om verder te gaan.

‘Er is, om zo te zeggen, een probleem. En het probleem is dat informatie voor ons verborgen wordt gehouden.’

‘En wie houdt die informatie dan verborgen?’ Isa verwonderde er zich over dat ze het spelletje zo vlot meespeelde.

Het heertje aan de andere kant van de tafel wierp zijn gehandschoende armen in de lucht en stootte een klagelijk geluid uit. ‘Ah madamme, als ik het maar eens wist!’

‘Waar heeft het mee te maken?’ Isa voelde zich als een schooljuf die de antwoorden op de examenvragen bijna uit haar leerling moest sleuren.

‘Er zijn twee kernwoorden, madamme. Het ene is...’ hij hield een hand bij de mond en fluisterde. ‘Een moord... en het andere is foto’s.’ Hij leunde achteruit in zijn stoel en wachtte op de dingen die komen gingen.

Isa dronk haar kopje thee leeg en mijmerde. ‘Moord en foto’s. Niet één foto?’

‘Non, madamme. Foto’s... meervoud’

Het mannetje stond op, groette haar met een buiginkje en vertrok met korte, afgemeten stapjes. Isa keek uit over de tuin met zijn overvloed aan bloemen en planten. Ze stond op en liep van het tafeltje weg. Even verder lag een bloemenperkje dat veel weg had van haar voortuin. Toen ze naderbij kwam, zag ze een schoen en een broekspijp van onder de delphiniums komen. Ze schrok niet, het was alsof ze dit verwacht had. Ze bekeek de gestreepte broekspijp eens goed en besloot er toen aan te trekken. Ze bukte zich en nam de voet met beide handen vast. Ze trok eraan en langzaam kwam er nog een been en een jasje met twee armen uit het perk geschoven. Als laatste verscheen het hoofd. Een bol hoofd met weinig haar en in het midden van

het voorhoofd een rond gaatje. Ze bleef even naar het lijk staan kijken toen langzaam de trekken van de man vervaagden en werden vervangen door die van de foto, die men de avond ervoor op televisie had getoond. De foto van Lisette. Even later vervaagde de foto van Lisette en kwam het hoofd van de dode weer tevoorschijn. En toen zag ze het! De man, die dood in haar voortuin lag leek als twee druppels water op Lisette! De mannelijke versie dan maar er was geen twijfel mogelijk! Met een ruk schoot ze wakker en ging rechtop in bed zitten.

Ze knipte het nachtlampje aan en greep naar haar GSM. Ze moest Trude bellen, maar toen ze zag dat het pas kwart na drie was, besloot ze om dat niet te doen. In plaats daarvan gleed ze uit bed en trok haar kamerjas aan. Terwijl buiten de wereld nog diep in slaap was, daalde ze de trap af en stak het licht in haar veranda aan. Ze vermoedde dat Lisette's foto ondertussen al wel in de online kranten zou staan en daarom activeerde ze haar iPad en opende haar browser. Ze vergrootte de fo-

to en liep ermee naar het crime board, waar de foto van het slachtoffer nog altijd een prominente plaats innam.

Ja, ze had het niet gedroomd. Tenminste, ze had het wel gedroomd maar in haar hoofd was de verbinding gelegd. De man en Lisette leken als twee druppels water op elkaar. Zouden ze familie van elkaar zijn? Ze probeerde zich te herinneren of Ginette had gezegd dat ze ook een broer hadden. Ze kon het zich niet herinneren. Maar om acht uur zou ze het politiekantoor bellen en naar inspecteur Bastiaens vragen. En ze zou hem vertellen wat ze net ontdekt had.

Tevreden dat tenminste één van die knipperlichtjes in haar hersenen voorgoed brandden, knipte ze beneden alle lichten uit en kroop weer in bed. Dit keer sliep ze diep en droomde van leukere dingen.

Voor het eerst in haar gehuwde leven brak Isa met haar ochtendroutine. Ze liep niet eerst naar de keuken om het Senseo apparaat aan te zetten maar wel naar het grote raam in de woonkamer om te kijken of Trude de rolluiken van haar huisje al had opgetrokken. Dat bleek het geval te zijn dus zocht ze haar nummer en drukte

op het knopje met de groene hoorn. Het signaal ging drie keer over voor ze een nog slaperig 'hallo' hoorde aan de andere kant.

‘Trude, ik ben het. Ik weet wie die man is!’

‘Euh, man? Welke man?’ Isa hoorde de slaap in Trude’s stem. Het leek wel of ze maar juist wakker was en dat was al even abnormaal als Isa die zich oversliep.

‘De man in de schoorsteen? Wie dacht je dat ik bedoelde, die man die hier tussen mijn delphiniums en phloxen lag natuurlijk’

Trude was meteen klaar wakker. ‘Geef me 5 minuten en ik kom naar je toe.’

Isa staaarde naar haar telefoon. 5 minuten was zelfs voor Trude snel, ze moest wel heel nieuwsgierig zijn. Ze haastte zich naar de keuken en zette alles klaar voor de koffie. Net toen ze de lepeltjes uit de lade haalde, ging de bel. Ze zette het eerste kopje onder het apparaat en drukte op het knopje. Daarna liep ze op een drafje naar de voordeur.

Trude had duidelijk in zeven haasten haar toilet gemaakt. De kraag van haar wollen jasje zat

omgevouwen in haar nek, haar rok hing scheef en het anders zo zorgvuldig opgemaakte haar was nu stijl achterover gekamd. Isa moest moeite doen om niet te lachen, maar ze liet haar vriendin binnen en liep met haar naar de keuken.

‘Vertel’ zei Trude buiten adem terwijl ze zich op een keukenstoel neerplofte. ‘Wie is die man!’

Isa had ondertussen een tweede kopje koffie gezet en kwam ermee naar de tafel. ‘Ik ken zijn naam niet maar ik denk dat ik weet waar we die moeten gaan zoeken. Zie je, vannacht had ik toch zo’n rare droom. Inspecteur Bastiaens kwam langs maar hij zag eruit als die kleine Belgische detective uit de Agatha Christie verhalen, Hercules Poirot. Hij kwam thee drinken in de tuin en hij zei ‘Moord en Foto’s’. Isa dronk even van haar koffie om de woorden te laten doordringen bij Trude.

‘Moord en Foto’s.’ En wat zei hij nog meer?’

‘Niets meer, alleen maar dat’ Ze keek haar vriendin aan over de rand van haar kopje.

‘En dat was voor jou genoeg om te weten wie die man was?’

‘Nee, natuurlijk niet. Wacht, ik denk dat je het beter voor jezelf ziet.’ Ze stond op, nam Trude mee naar de veranda en zette haar voor het crimeboard. Ze pakte haar iPad en zocht de foto van Lisette in de krant op. Daarna hield ze haar iPad naast de foto van de dode man. ‘Kijk, zie je het?’

Trude had de armen over haar boezem gekruist en stond met een scheef hoofd naar de foto’s te kijken. ‘Wat moet ik zien’ Ze begon een beetje kriegelig te worden, waarom zei Isa niet gewoon wie hij was.

‘Kijk alleen maar naar de vorm van de neus, de ogen en de mond, geef de man desnoods het haar van Lisette...’

Langzaam begon het bij Trude te dagen. Een paar tellen later zag ze het ook, de ongelooflijke gelijkenis tussen de man en Lisette.

‘Isa!’ Haar adem stokte en ze greep naar de keel. ‘Je wil toch niet zeggen.... ‘

Isa knikte haar bemoedigend toe. 'Je wil toch niet zeggen dat Lisette eigenlijk altijd een man geweest is en dat de dode man in werkelijkheid de vrouw van Louis was?' Isa wilde knikken omdat ze dacht dat Trude dezelfde conclusie zou trekken als zij zelf. Toen het tot haar doordrong dat de veronderstelling van haar vriendin nog gekker was dan de hare, bleef haar hoofd ergens halverwege een knik hangen en ging over in een neen.

'Waaaaat? Nee, natuurlijk beweer ik dat niet! Trouwens, ik denk wel dat de wetsdokter het wel gezien zou hebben als het lijk een vrouw was in plaats van een man.' Ze moest moeite doen om niet te lachen toen het belachelijke van Trude's antwoord tot haar doordrong.

'Euh nee, dat bedoelde ik niet. Ik bedoelde dat Lisette eigenlijk altijd een man is geweest' zei Trude schaaachtig. Ze besepte nu ook dat dit een beetje ver ging,

'Nee, kijk. De man en de vrouw lijken als twee druppels water op elkaar. Ik denk dat ze familie zijn.

Ofwel is hij haar broer ofwel een neef of zo. Maar ik denk dat we daar moeten gaan zoeken.'

'Heeft Ginette niets gezegd over een broer?'

'Nee, maar dat is ook niet zo uitzonderlijk. Kappers antwoorden alleen op vragen van klanten, ze zullen bijna nooit uit zichzelf iets persoonlijks zeggen.'

'En wat ga je nu doen? Opnieuw naar Ginette's kapperszaak rijden?'

Isa schudde het hoofd. Nee, dat klusje zou ze overlaten aan inspecteur Bastiaens. Het was tenslotte zijn zaak en zijn lijk. En terwijl Trude het laatste restje koffie opdronk, belde Isa de inspecteur.

Op één of andere manier was er een rust over Isa gekomen, nu ze wist wie de man in het perk was. Of tenminste wie hij mogelijks was. Het mysterie was nog niet volledig opgelost, zo wist ze niet waar hij vermoord was en waarom hij nu juist in haar perk terecht kwam. Maar de taak die ze zichzelf tot doel had gesteld was ten einde gekomen. Want ze besepte nu dat ze van bij het begin van deze gekke zaak de indruk had dat ze

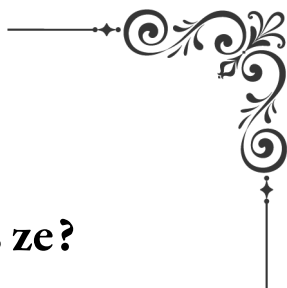
de man kende, hoewel ze er langs de andere kant zeker van was dat ze hem nog nooit had ontmoet.

Die middag ging ze in de grote Chesterfield stoel bij het raam zitten en nam haar haakwerk op haar schoot. Isa hield ervan om haar handen bezig te houden. Tot voor een paar jaar was dat voornamelijk met breien geweest. Ze had massa's truien gebreid voor Jonas, haar kleinzoon. En sokken voor Tim, haar schoonzoon. Die was nog in het leger geweest en zwoer bij de echte wollen sokken van Defensie, die nergens anders te krijgen waren. Dus toen zijn sokken gaten begonnen te vertonen, had Isa aangeboden om nieuwe te breien. Toen hij ze op kerstavond uitpakte, straalde zijn gezicht. Ze had nog nooit iemand zo gelukkig gezien met een paar sokken. Er kwam een glimlach over haar gezicht toen ze eraan dacht. Ze weet nog dat Walter een beetje ruzie had gemaakt met haar. Sokken waren toch geen kerstgeschenk? Maar Isa wist beter en ze had gelijk gekregen ook.

Een paar jaar geleden begon ze last te krijgen van haar schouder. Walter zei dat het de ouderdom was,

maar de dokter had een andere diagnose namelijk arthrose. En die had ze waarschijnlijk gekregen door haar arm te veel te belasten. Ze was overgeschakeld op haken. Daarbij gebruikte ze haar schouder minder en dat gaf even veel voldoening als breien. In het begin had ze enkel sjaals en mutsen gehaakt. Daarna had ze een deken voor Jonas gehaakt. Zo'n deken met mouwen waar je helemaal in kon kruipen als je op de zetel lag. En ze had op de voorkant het logo van Superman geborduurd. Jonas was de koning te rijk.

Nu haakte ze een kanten tafelkleed voor op de mooi geboende eikenhouten tafel in de eetkamer. Het zou bestaan uit allemaal vierkantjes die ze later met een speciale steek aan elkaar zou haken, waardoor je het idee kreeg dat ze door een ragfijn net bij elkaar gehouden werd.

Waar is ze?

Isa hoorde een auto stoppen voor het huis. Ze keek uit het raam en zag dat het de wagen van inspecteur Bastiaens was. Misschien had hij nieuws over Lisette. Ze gooide haar haakwerk in de mand die naast de zetel stond en haastte zich naar de voordeur. Net toen de bel ging, draaide ze aan de deurklink en opende de deur. Bastiaens stond nog met zijn vinger in de lucht te kijken naar de deur die als bij toverkracht open was gegaan, toen Isa hem binnen vroeg.

Bastiaens grinnikte. ‘Ik geloof dat u op nieuws zat te wachten.’

Isa lachte schaaпachtig. ‘Tja, ik wil natuurlijk graag weten of u iets gevonden heeft, maar er is vanmorgen eigenlijk een last van mijn schouders gevallen.’

‘Was het dit waarmee je in je hoofd zat? Had je in het slachtoffer trekken herkend van de uitbaatster van de krantenwinkel?’

Isa dacht hier even over na. ‘Ik denk dat ik altijd het gevoel heb gehad dat ik hem al eens ergens gezien had, maar dat kon echt overal zijn. Bij de bakker, in de supermarkt, iemand die hier aan de deur kwam, Het stoorde me maar niet bovenmatig. Dit is eigenlijk één van de losse eindjes die ik voor mezelf wilde instoppen. Maar het lange stuk draad waar ik mee worstelde is nog steeds niet ingestopt. En ik begin me stilaan af te vragen of ik het me niet verbeeld heb.’

‘Nee’, Bastiaans was hierover zeer beslist. ‘Nee, ik ken u nog niet zo heel lang maar lang genoeg om te weten dat u een heel nuchtere dame bent die geen dingen verzint. Als u het gevoel hebt dat er nog iets was dan is dat zo. En we zullen er wel achter komen ook. Ik

veronderstel dat u graag wil weten wat er ondertussen gebeurd is?’

Isa knikte. ‘Maar mag u dat wel? Ik bedoel, in het kader van een lopend onderzoek en dergelijke...’

‘Dat klopt, als het tot een rechtszaak komt dan willen we uiteraard geen procedurefouten begaan, maar u bent geen journalist of iemand die rechtstreeks betrokken is bij de misdaad, u bent eerder een informant.’ Hij glimlachte.

Isa vond het wel spannend dat ze als informant beschouwd werd. En uiteraard wilde ze alles weten, maar haar achtergrond als advokate waarschuwde haar dat er grenzen waren aan wat de politie kon en mocht.

‘OK, tot waar bent u mee?’

‘Wel, we zijn de zus van Lisette gaan opzoeken en daarna heb ik u verteld dat één en ander niet klopte.’

‘Juist, wij van onze kant zijn eens een paar dingen nagegaan en we vonden toch een paar vreemde zaken. Zo blijkt inderdaad niemand mevrouw Roosen nog gezien te hebben na die dinsdagavond, de avond voor u dat lijk vond. We hebben uiteraard ook met haar

zus gepraat maar die vertelde hetzelfde als ze tegen u gezegd heeft.

‘En toen vond u het tijd om eens te gaan kijken in de krantenwinkel?’

‘Juist, we hadden een huiszoekingsbevel omdat het wel heel toevallig was dat de vrouw verdween op het moment dat we een lijk vonden. In eerste instantie dachten we dat zij iets te maken had met zijn dood, maar er zijn nu toch aanwijzingen dat dit niet zo is. Haar man werkte niet mee. Hij bleef bij zijn verhaaltje dat ze naar haar zus was, terwijl de zus zegt dat hij heel goed weet dat ze geen drie maar twee kinderen heeft en dat die al lang het huis uit zijn. Een bezoekje aan het bevolkingsregister bevestigde al snel de versie van mevrouw Roosen.’

‘En hebt u iets gevonden bij de huiszoeking?’

Bastiaens knikte. ‘Maar daar mag ik jammer genoeg niks over zeggen. Eens we zekerheid hebben be-
loof ik u dat u de eerste zal zijn aan wie ik het vertel. Hoe dan ook, we vonden het verstandig om de heer Aerts mee te nemen voor ondervraging. Hij weigerde

elke medewerking en wilde ook geen advocaat dus heeft de onderzoeksrechter beslist om hem voorlopig onder aanhoudingsmandaat te plaatsen.’

‘Denk je dat hij Lisette iets aangedaan heeft?’

‘Wie zal het zeggen? We vonden geen spoor van de dame. Uiteraard hebben we in hun appartement haar kleren en andere zaken gevonden. Maar het is net of ze op een gegeven moment in rook is opgegaan.’

‘En het lijkt?’

‘Dat wordt nu onderzocht maar ik denk dat u gelijk heeft. Ik heb vanmorgen nog even naar mevrouw Ginette Roosen gebeld om te vragen of ze een broer had en ze kon dat bevestigen. Zijn naam is Fred maar ze heeft hem en zijn vrouw al meer dan twintig jaar niet meer gezien. Dus ze kon ons ook niet vertellen of hij de man op de foto was. We hebben van haar een DNA staal afgenomen en ik verwacht dat we tegen de avond uitsluitsel zullen hebben.’

Isa zuchtte. ‘De puzzelstukjes beginnen stilaan in elkaar te vallen. Er zitten nog wel heel veel gaten in,

maar ik veronderstel dat u die snel zal kunnen opvullen.’

Bastiaens knikte. ‘Uiteindelijk zullen we wel te weten komen wat er gebeurd is, maar sommige zaken kunnen heel lang aanslepen.’

‘Weet u wat ik denk?’ Isa was opgestaan en liep naar haar crime board. ‘Ik denk dat het als volgt is gegaan. Op een avond krijgt Lisette bezoek van haar broer. Hoe heet die ook weer?’

‘Fred. Fred Roosen.’

‘Goed, ze krijgt bezoek van haar broer Fred. Dan kunnen er twee dingen gebeurd zijn. Piste één is die waarbij ze ruzie krijgen, Lisette een pistool boven haalt en haar broer doodschiet. Vermits Louis ook in dat huis woont moet hij daarvan weten. Als het piste één is dan heeft hij Lisette ook geholpen om het lijk te verplaatsen. Daarna verdwijnt Lisette en met de hulp van Louis hangt ze een verhaaltje op. Er zijn een aantal dingen die tegen deze piste pleiten. Ten eerste zou er behoorlijk wat bloed gevonden moeten zijn in het appartement van Louis en Lisette, ten tweede is Louis

medeplichtig en ten derde zou Lisette een geloofwaardiger verhaal verzonnen hebben. Zij wist alleszins zeker dat Ginette maar twee kinderen heeft.’

‘En wat is piste twee?’

‘Hmmm... ik bedenk me net iets.’

‘Is dat piste twee?’

‘Nee, maar dat zou piste twee verklaren.’

‘Toen ik Ginette een bezoekje bracht vertelde ze dat zij en Lisette van hun opa een grote som geld hadden geërfd en dat ze daar een zaak mee begonnen zijn. Waarschijnlijk heeft Fred een gelijkaardig bedrag geërfd. Ofwel heeft hij dat ook geïnvesteerd of hij heeft er alles doorgejaagd. Zijn pak zag er keurig uit en hij zag er niet uit als iemand die aan lager wal geraakt is. Verder vertelde ze ook dat Lisette overwoog om haar krantenwinkel te verkopen. Ze had er genoeg van en wilde rentenieren.’

Inspecteur Bastiaens luisterde vol bewondering naar de uiteenzetting van Isa.

‘Weet u wat ik vreemd vind? Dat Louis van de ene dag op de andere niet meer ging werken en zelf de

winkel open hield. Het lijkt erop alsof hem veel gelegen is aan die winkel. Dus misschien wilde hij niet dat ze verkocht. En heeft ze haar broer Fred gebeld om sterker te staan tegenover haar man. En is het Louis die Fred heeft doodgeschoten. Alleen...'

Ze keek Bastiaens vertwijfeld aan. 'Wat is er dan met Lisette gebeurd? Ja, ik stel me dezelfde vraag.'

'Ik denk niet dat ze dood is.' Isa stak het potlood dat ze vasthield tussen haar tanden.

'Waarom niet?'

'Omdat ze dan waarschijnlijk naast Fred tussen mijn bloemen had gelegen.'

'Mogelijk, maar het mens moet toch ergens zijn? Louis zit al twee dagen in voorarrest, als ze ergens wordt vastgehouden dan heeft ze op z'n minst al twee dagen niet gegeten en wordt het hoog tijd dat we haar vinden.'

'Een vakantiehuisje?' opperde Isa. Bastiaens knikte. 'Dat gaan we nu allemaal uitzoeken. We gaan de bankrekeningen van het echtpaar na, registratie van eigendommen en zo.'

‘Ik bedenk me net, had Fred een vrouw of kinderen?’

‘Neen, zijn vrouw is gestorven bij de geboorte van hun dochter. Dat meisje is nu 20 en zit op de universiteit, ze komt maar om de paar weken naar huis dus ze had haar vader nog niet gemist.’

‘En waar woonde hij?’

‘In Vlaams Brabant, net over de grens met de provincie Antwerpen. En ja, ook hij had een flinke cent gekregen van zijn opa maar hij heeft zich ingekocht in een bedrijf dat het zeer goed doet. Het lijkt er dus op dat de drie kinderen Roosen ondernemersbloed in hun aders hadden.’

Isa zuchtte. ‘Ik maak me zorgen om Lisette. Als we haar niet snel vinden dan zal het te laat zijn.’

Inspecteur Bastiaens knikte. ‘Ik vrees het ook.’ Hij nam afscheid en verdween door de voordeur.

Een half uurtje later belde Isa haar vriendin Trude op. ‘Ben je druk bezig?’

‘Niet bepaald, ik ben wat kleding aan het verstellen. Waarom?’

‘Ik heb je nodig. Binnen een kwartiertje bij mij?’ Isa verbrak de verbinding en Trude keek verbaasd naar haar GSM. Isa sprak je niet gemakkelijk tegen dus een kwartiertje later zaten ze in de veranda, omringd door foto’s, briefjes en een crime board.

‘Ah, het gaat dus over die moord?’

‘Neen, niet bepaald hoewel het er wel mee te maken heeft.’

Ze vertelde dat Bastiaens op bezoek was geweest en dat hij haar had ingelicht. De puzzelstukjes schoven langzaam op hun plaats. Maar hun grootste prioriteit gold Lisette. Isa geloofde niet dat ze dood was, maar dat wilde wel zeggen dat het arme schaap al minstens twee dagen niet gegeten had. En dat ze dringend gevonden moest worden.

‘In de krantenwinkel is ze niet. De politie heeft zowel de winkel als hun appartement ondersteboven gedraaid. Daar lijkt zelfs niks weg van haar. Tandborstel en kam en dergelijke liggen daar nog. Ze moet dus ergens anders heen zijn gebracht. Heeft ze het met jou nooit gehad over een buitenverblijf of zo?’

Trude dacht na. Ze kletste wel met iedereen maar het meeste vergat ze daarna weer. Maar wacht es.... ‘Nu je het zegt, ik geloof dat Louis ergens een oude caravan heeft staan. Hij moet aan een visvijver staan want daar blijft hij wel eens slapen als hij gaat vissen. Ik weet nog dat ze daar niet zo gelukkig mee was want als hij dan thuis kwam stonk hij naar de vis.’

‘Aha’ Isa nam meteen actie. Ze toverde haar iPad van onder een aantal kranten tevoorschijn en opende Google Maps. Ze schakelde over op satelietbeeld, zo kon ze beter de waterplassen zien.

‘Hier, een boekje. Schrijf op’ commandeerde ze. Ze noemde alle plassen in een straal van vijftig kilometer op. Trude schreef de namen naarstig in het schriftje. Daarna zocht ze op internet de namen van al die plassen en of er een link was met een visclub. Een half uurtje later hadden ze vijf mogelijke plaatsen.

‘Komop, we rijden er naartoe.’

‘Wat? Wil je in het wilde weg gaan zoeken of er ergens een ouwe caravan staat met een vrouw in?’

‘Als we niks doen sterft Lisette!’ Trude kon het vuur in Isa’s ogen zien. Tegenstribbelen had geen zin, hoewel ze het nog wel probeerde. ‘Zou je niet beter de politie bellen?’ maar Isa schudde haar hoofd. Stel dat ze fout was, dan hadden ze een halve dag verloren. Het was beter dat de politie haar werk deed en dat zij gingen zoeken naar die caravan.

Vijf minuten later zaten ze in de auto en reden naar de dichtstbijzijnde plas op de kaart. Het was al snel duidelijk dat hier geen caravan stond. Ze reden door naar de tweede plas. Die bleek yoe te behoren aan een vissersclub. Het was weinig waarschijnlijk dat Louis hier een vrouw in een caravan kon vasthouden zonder dat iemand het zag. Ook bij de derde visvijver vingen ze bot. Trude begon zich nu echt ongerust te maken.

‘Ik ben bang dat we te laat komen, als we haar al vinden.’ zei ze en ze keek zo verdrietig dat Isa er medelijden mee kreeg. ‘We laten ons niet kennen Trude! We moeten haar vinden.’

‘Maar het begint al donker te worden!’ Trude werd echt wanhopig.

‘OK, we hebben nog twee vijvers. We zullen moeten beslissen waar we het meeste kans hebben om haar aan te treffen.’

‘En als we fout zijn?’

Isa wilde daar liever niet aan denken.

Gevonden!

Ze bogen zich over het schriftje en de plattegrond op Isa's iPad. 'We hebben nog een grote visvijver die tot een club behoort en een kleine vijver in het bos. Wat denk je?'

Trude trok haar schouders op. Ze wilde niet de verkeerde keuze maken, Lisette's leven hing er vanaf.

'Ze zijn alletwee even ver rijden. Als ik Louis was en ik moest mijn vrouw ergens wegsteken, dan zou ik kiezen voor een caravan ergens in een bos, ver weg van andere mensen.' Trude knikte. De moed begon haar in de schoenen te zakken. Maar Isa kreeg opnieuw energie.

Ze startte de wagen en reed in de aangegeven richting. Volgens haar berekening zouden ze er binnen een half uurtje zijn. Het schemer buiten ging over in duister. Pas nu bedacht ze dat ze beter een zaklamp hadden meegenomen, maar het was nu te laat om terug te keren. Ze wilde nu niet denken aan tegenslag. Dit moest goed gaan, het was Lisette's enige kans.

Na een half uurtje bereikten ze de afslag naar het bospaadje dat naar de visvijver leidde. Voorzichtig draaide Isa haar grote Volvo het laantje in. Ondanks de droogte was het paadje niet echt goed bereidbaar. Hoewel ze vaak vloekte op de afmetingen van haar wagen, was ze nu blij dat Walter een paar maanden voor zijn dood nog een SUV had gekocht. Ze schakelde hem in de stand voor ruw terrein en de vering van de wagen deed zijn werk. Het schokken werd minder en de auto reed ook stabiel door het laantje.

Na een paar honderd meter werden ze de weg versperd door een gesloten poort. De sterke lichten van de wagen beschenen een vervallen ijzeren geval maar ze werd wel afgesloten door een nieuwe, dikke ijzeren ket-

ting. Isa stapte uit en liep naar de poort. Ze bekeek ze langs alle kanten en rammelde eens aan het slot, maar het was duidelijk dat ze langs hier niet verder konden.

‘Wat nu?’ vroeg Trude die hun avonturentocht stilletjes aan beu begon te worden. Ze verlangde naar haar zetel en haar favoriete televisieserie.

‘We zullen de auto hier moeten laten staan, ik heb gezien dat er naast de poort grote gaten in de omheining zitten. Langs daar kunnen we binnen.’

‘Pardon? Het is zo donker als een hel in dit bos, hoe denk je dat we ook maar iets kunnen zien?’

‘Ik laat de auto draaien met de lichten aan. Op die manier kunnen we al een heel eind in het bos kijken. En verder zullen we de lampjes van onze GSM’s moeten gebruiken.’

Isa deed de achterdeur van de auto open en haalde er een deken uit. Ze stak haar GSM in haar BH om hem zeker niet te verliezen en haar handen vrij te hebben. Daarna zette ze de lichten van de auto in de hoogste en felste stand en sloot de wagen af.

‘Kom’ zei ze en liep met het deken naar de zijkant van de poort. Daar vertrokken drie rijen prikkeldraad, maar zo’n drie stappen verder was het middelste deel verslapt. Ze legde het deken over de middelste prikkeldraad en hielp Trude om erover te kruipen. Even later kroop ook zij door het gat.

Het bleek dat ze er goed aan gedaan had om de lichten van de auto bij te stellen. De zandweg werd volledig verlicht tot hij achter een bosje rododendrons verdween. Maar meer hadden ze niet nodig, want even verder vonden ze een wit met blauwe caravan die zijn beste tijd gehad had. Isa beduidde Trude om stil te zijn, maar die had geen aanmoediging nodig. Het liefst van al was ze in de auto gebleven, maar ze liet zich niet kennen. Voorzichtig liep ze achter Isa aan, zonder ook maar het geringste geluid te maken.

Rond de caravan lagen een visnet en leefemmer en een stuk of wat gebroken hengels. Aan de bandensporen naast de caravan kon Isa zien dat hier blijkbaar vaak een auto parkeerde. Meerdere zelfs, dacht ze om-

dat ze verschillende bandensporen zag. Zouden ze dan toch verkeerd zijn?

Ze liep naar het raampje van de caravan, veel zag ze niet want de gordijntjes waren dicht. Ook voor de andere raampjes hingen gore rood en wit geblokte gordijntjes die al in een eeuwigheid geen water en zeep meer hadden gezien.

‘Zie je iets?’ piepte Trude. Isa schudde het hoofd. ‘Nee, alle gordijntjes zijn dicht. Ik zal de deur eens proberen.’

‘Pas op!’ fluisterde Trude maar Isa liep al naar de deur van de caravan en probeerde ze open te maken. De caravan mocht dan vervallen zijn, het slot werkte blijkbaar nog goed, want ze kreeg het niet open.

‘Stttt...’ zei Trude. ‘Ik hoor iets.’

‘Waar?’

Trude wees naar de caravan. ‘Daarbinnen! Net of iemand mompelt!’

‘Verdorie!’ Isa rende naar het raampje. ‘Lisette, ben jij dat? Ben je daar binnen?’

Ze legde haar oor tegen het venster en hoorde gemompel.

‘Lisette, kan je tegen de kant van de caravan stoten als jij het bent?’

Even later hoorden ze een doffe bonk. Dat was voor Isa het teken om actie te ondernemen.

‘Hou vol Lisette, ik haal iets uit de auto om de deur te openen. Nog even en we halen je hieruit.’

Isa haastte zich terug naar de auto en uit de koffer haalde ze haar tas met gereedschap. Dit was de eerste keer dat hij nuttig was. Met de zware tas klom ze opnieuw over de prikkeldraad en verloor bijna haar evenwicht.

‘Trude, bel de politie. Ik probeer de deur open te maken.’ En Isa ging aan de slag. Eerst met een gewone schroevendraaier, maar toen dat niet lukte nam ze een soort breekijzer met een platte kant en een hamer. Ze zette de scherpe kant van het ijzer in de deurvoeg ter hoogte van het slot en gaf er met de hamer een flinke tik op. Een tweede tik deed het slot kraken en een derde klaarde de klus. Ze trok het deurtje open en een

stank van vis, gemengd met zweet en urine sloeg haar tegemoet. Ze haalde haar GSM uit haar BH en stak het lampje aan. Ze scheen naar het andere einde, daar waar ze de doffe slag hadden gehoord en wat ze daar zag benam haar de adem.

‘Trude, maak dat je hier bent!’ Ze haastte zich naar de gedaante die vastgebonden en met een doek voor de mond op een vies en onopgemaakt bed lag. ‘Trude, waar blijf je! Ik heb je nodig’

‘Isa, ik krijg hier geen verbinding met mijn GSM!’ Toen Trude de gedaante op het bed zag, gaf ze een gil.

‘Rustig Trude, het is Lisette. Help me even om die touwen los te maken en ga dan terug naar de auto. Desnoods wandel je het pad af tot aan de weg maar je moet NU de politie en een ziekenwagen bellen.’

Toen Lisette stemmen hoorde buiten de caravan had ze zich muisstil gehouden. Een paar weken geleden had ze per toeval een pakje wit poeder ontdekt in de krantenwinkel. Ze had er totaal geen weet van wat het was, ze vermoedde dat één van de jongens van het atheneum het vergeten was in de winkel. Toen ze het

in de keuken weg wilde gooien, werd Louis haast gek! Hij sleurde het pakje uit haar handen en sloeg haar zodat ze tussen de keukentafel en de kast terecht kwam. Lisette was stomverbaasd! Zo kende ze Louis niet! Hij was altijd zachtaardig geweest. Geen grote prater maar al bij al hadden ze een goed huwelijk. Ze begreep dan ook totaal niet waarom hij zo bruto deed tegen haar. Het verbaasde haar nog meer toen hij het pakje poeder in zijn zak stak en verdween.

Lisette was opgestaan en had haar gezicht gedept met een koud washandje. Met een beetje geluk zou het morgen geen blauwe plek zijn. Toen Louis die nacht thuis kwam deed hij of er niks gebeurd was en ook de volgende dagen kabbelden voorbij zonder dat er iets noemenswaardigs gebeurde. Haar man was ook weer zijn normale zelf en Lisette verhuisde het gebeuren naar een hoekje ver weg in haar geheugen.

Even later had ze op een avond gezegd dat ze de winkel wilde verkopen. Ze hadden goed geboerd en ze hadden een flinke cent opzij gezet. Ze wilde van het leven nog wat genieten voor ze krom zou lopen van de

artrose of andere ouderdomsgerelateerde zaken. Louis had duidelijk gemaakt dat dit geen goed idee was. Ze had het laten rusten, ze zou er later nog eens op terug komen. Maar telkens ze de verkoop van de winkel ter sprake bracht, wist Louis wel één of andere reden te bedenken om haar tegen te houden. Tot ze er op een dag genoeg van kreeg en haar broer Fred belde. Die had verstand van zaken. Als ze de winkel verkocht dan moest ze dat geld beleggen en wie beter dan Fred kon dat doen. Ze had niks tegen Louis gezegd, maar toen zij en Fred één en ander bespraken aan de keukentafel, was Louis razend geworden. Hij was naar de slaapkamer gelopen en had daar het pistool, dat hij geërfd had van zijn grootvader, geladen en had daarna Fred en Lisette bedreigd. Hij had zijn schoonbroer gedwongen om zijn zus vast te binden en had hem daarna naar buiten geduwd. Toen hij een half uur later terug kwam, had hij haar boeien gecontroleerd en haar op bed gelegd. Zelf was hij met zijn auto vertrokken. Gelukkig was Louis geen knopenspecialist en na een uurtje of twee wroeten en trekken had Lisette haar touwen los gekregen. Ze

had haar jas, sleutels, gsm en portemonaie genomen en was vertrokken.

Hoe lang ze rondgelopen had wist ze niet. Ze had Fred een paar keer proberen te bellen maar hij nam niet op. Ze kon niet eeuwig op straat rondlopen en daarom was ze naar huis teruggekeerd. Daar zou ze Louis eens flink de les lezen, desnoods nadat ze eerst de politie had gebeld. Maar toen ze langs het huis van Isa kwam, zag ze net hoe de wetsgeneesheer een lijk van onder Isa's struiken trok. Het waren de benen en schoenen van Fred! Ze durfde Isa niet bellen uit schrik dat de politie bij haar binnen zou zijn en had daarom Emma gebeld. Maar ze had niet goed opgelet want toen ze de verbinding verbrak voelde ze het koude ijzer van een pistool in haar zij. Louis stond naast haar en dwong haar om in de auto te stappen. Hij reed met haar naar zijn caravan maar weigerde te zeggen waarom hij dit deed. In de caravan werd ze vastgebonden en op bed gelegd. Hij bracht alle dagen eten, dat ze moest opeten terwijl hij zijn pistool op haar richtte. Maar toen kwam hij niet meer en lag ze te wachten op het einde.

Toen ze hoorde dat de stemmen buiten de vunzige caravan vrouwenstemmen waren, begon ze te kreunen in de hoop dat ze haar zouden horen. Ze was nog nooit zo blij geweest Isa te zien en begon te huilen toen die de vuile lap van voor haar mond wegtrok.

‘Maar kind toch, wat is dat nu toch allemaal. Huil maar eens goed uit.’ Isa had de arme vrouw in haar armen genomen en zat samen met haar op de rand van het bed. Plots veerde Lisette op.

‘Hoe laat is het?’

‘Bijna negen uur, waarom?’

‘Oh nee! Weg, jullie moeten onmiddellijk weg! Zo dadelijk is hij hier en als hij jullie ziet...’

Ze begon onbedaarlijk te huilen.

‘Wie is hier zo dadelijk, Lisette? Bedoel je Louis?’

‘Ja, hij heeft een pistool, hij zal jullie doden! Alsjeblief, ga weg. Ga weg als je leven je lief is!’

‘Lisette, de politie heeft Louis gearresteerd! Hij komt niet, hij is al twee dagen niet geweest omdat hij in de gevangenis zit. Daarom zijn we je komen zoeken!’

Het leek eerst niet door te dringen tot de arme vrouw die zat te beven op de vunzige matras. Toen ze enigszins bedaard was leek ze te beseffen in welke staat ze verkeerde en ze duwde Isa weg.

‘Wat moeten jullie wel van mij denken? Ik stink en ik zie er niet uit!’

‘Maar kind toch, dat is nu toch wel het laatste waar ik mij in deze omstandigheden iets van aantrek. Kom, we gaan even naar buiten in de frisse lucht, dat zal je goed doen.’

Toen ze de caravan verlieten zagen ze Trude komen aanlopen. Ze had een pak koekjes bij en een half flesje frisdrank, de overschot van hun reisvoorraad die ze hadden ingeslagen bij het tankstation onderweg. ‘De politie is onderweg en ze gingen inspecteur Bastiaens waarschuwen. Ze sturen ook een ziekenwagen.’

Lisette dronk gulzig van het flesje frisdrank en at met smaak de rest van de koekjes op. Trude was teruggegaan naar de poort en had het deken van de prikkeldraad gehaald. Dat legde ze nu over Lisette’s

schouders want het arme mens zat te beven van de koude en de emoties.

Waarom in mijn tuin?

De politie en de hulpdiensten waren snel ter plaatse. Ze gaven Lisette de eerste zorgen en reden daarna met haar naar het ziekenhuis. Even later verscheen ook inspecteur Bastiaens. Hij was een beetje boos op Isa en Trude. Hoe konden ze nu toch zo dom zijn om op hun eentje op zoek te gaan? Maar Isa had het standje afgewimpeld. Louis zat in de gevangenis, waar zat het gevaar?

‘Dat zal ik je morgen vertellen, nadat we Lisette ondervraagd hebben en haar man geconfronteerd hebben met de feiten.’

En zo kwam het dat de volgende dag rond vier uur de bel ging. Isa en Trude hadden heel de middag gewacht op inspecteur Bastiaens en ze hadden het al bijna opgegeven, toen hij in de deuropening verscheen, samen met een jonge inspecteur. Isa bracht de twee naar de woonkamer en deed teken naar Trude om voor koffie te zorgen.

Toen de koffie gebracht was, stak inspecteur Bastiaens van wal. 'Ik veronderstel dat jullie ondertussen op hete kolen zitten?' Isa keek hem streng aan.

'Laat ik jullie eerst voorstellen aan inspecteur Julie Campenaerts. Zij werkt in de politiezone waar jullie Lisette gevonden hebben. Ze is al voor een deel op de hoogte, maar in plaats van mijn verhaal twee keer te doen heb ik haar meegebracht zodat ze ook jullie kant van het verhaal kan horen.'

De beide vriendinnen gingen er goed voor zitten. Dit was de ontknoping van een paar spannende dagen.

'Louis was een wolf in schaapskleren. En hij was er zo goed in dat zijn vrouw nooit iets door had. Hij was een gokker en had veel schulden gemaakt. Maar

de winkel en de rekeningen stonden op naam van zijn vrouw, iets waar haar vader op gestaan had toen ze de krantenwinkel kocht. Op een dag werd hij benaderd door een man die beweerde dat hij hem kon helpen. Al wat hij moest doen was ervoor zorgen dat hij tussen zes en zeven altijd in de winkel stond. Elke week zou hij een pakje ontvangen. In dat pakje zaten zakjes en wanneer een klant het wachtwoord gaf moest hij zo'n pakje tussen een krant of een tijdschrift steken. Lisette dacht dat Louis gewoon attent was om op de winkel te letten terwijl zij zorgde voor het avondeten en heeft er nooit iets achter gezocht.'

'Dus Louis was een drugsdealer en gebruikte de krantenwinkel om zijn spul te verkopen?' Isa dronk bedachtzaam van haar kopje koffie.

'In het begin was het gewoon een beetje klein spul. Weet je nog toen ik je zei dat we iets gevonden hadden maar dat het behoorde tot het geheim van het onderzoek?'

Isa knikte. 'Wel, op de toonbank troffen we een beetje van het witte poeder aan. Een kleine veldtest

toonde aan dat het om cocaine ging. Het feit dat we het op de toonbank aantreffen kon twee redenen hebben. Ofwel gebruikte hij stiekem zelf van het spul, of hij verdeelde het ook in zakjes. Het bleek uiteindelijk het tweede te zijn. Zijn caravan werd een dead drop voor drugshandel. De groothandelaars hadden een sleutel en dropten daar het spul. Louis haalde het later op en verdeelde het dan in verbruikseenheden.’

Trude was nu ook mee. ‘Dus toen Lisette dat zakje vond wilde ze eigenlijk drugs weggooien.’

‘Inderdaad, en dat kon hij niet laten gebeuren want de prijs van dat zakje ging van zijn deel af. En hij wist ook niet hoeveel Lisette wist van drugshandel en of ze iets vermoedde. Hoe dan ook, hij kon het niet riskeren dat ze de winkel verkocht want dan kon hij geen drugs meer verkopen. En daarom was hij zo gekant tegen Lisette’s plan om te gaan rentenieren.’

‘En toen Fred langs kwam om Lisette’s beleggingen te bespreken is Louis beginnen te flippen. Hij heeft Lisette laten vastbinden en heeft waarschijnlijk Fred later doodgeschoten. Maar waar heeft hij dat dan

gedaan? In de winkel en in het appartement hebben jullie geen bloed gevonden?’

Bastiaens knikte. ‘Hij heeft hem in zijn wagen vermoord. Zijn plan was om met Fred naar de caravan te rijden en hem daar te vermoorden en in de visvijver te gooien. Als hij daar lang genoeg in lag zou hij onherkenbaar zijn omdat vissen dol zijn op lijken.’

‘Bweik!’ Trude griezelde bij de gedachte.

‘Maar toen ze in Fred’s auto zaten, begon die tegen te sputteren, hij deed een uitval naar Louis en die schoot hem een kogel in het hoofd. Hij beweert dat het zelfverdediging was, maar ik denk dat de rechter daar anders over zal oordelen.’

‘Dus jullie hebben Fred’s auto gevonden?’

‘Inderdaad, die stond een paar straten verder geparkeerd. Die werd gisteren gemeld bij de verkeerspolitie.’

‘Hoe gaat het nu met Lisette?’ Trude had medelijden met de vrouw. Ze kende haar niet zo heel goed maar wat zij had meegemaakt moest zeker littekens achter laten.

‘Lisette mag vandaag het ziekenhuis verlaten. Ze was uitgedroogd en had schaafwonden. Het zal nog wel een tijdje duren voor ze weer in staat is om haar winkel te openen. Als ze dat nog van plan is. Met Louis uit de weg kan ze nu haar zin doen.’

Isa zat peinzend voor zich uit te kijken. ‘Er zijn toch nog altijd een aantal dingen die mij dwars zitten. Eén ervan al sinds die eerste dag. Iemand heeft iets tegen mij gezegd en ik weet niet meer wie of wat. En ik ben er zeker van dat het betrekking heeft op de zaak.’

‘Ach ja’ zei Trude. ‘Het was een hele schok voor je om een man tussen je bloemen te vinden, maar het is toch een troost te weten dat hij niet voor je deur doodgeschoten is.’ Ze dronk het laatste restje koffie op.

‘Dat is het!’ Isa zette haar kopje met bevende handen weer op het schoteltje. ‘Ik weet het nu! Het was Louis’

Iedereen in de kamer keek naar Isa, die met de handen door haar grijze haren ging. ‘Oh mens toch, had ik het nu maar toen geweten dan had Lisette niet

zo moeten afzien en dan was heel deze historie op de eerste dag al opgelost.'

'Euh, als je nu eens zou vertellen wat er aan de hand is...' Trude snapte er niks meer van.

'Het was Louis die iets tegen me zei. Weet je nog dat ik in de namiddag de krant ben gaan halen en dat we even gepraat hebben?' Trude knikte. 'We hadden het erover dat mensen nogal eens kunnen overdrijven, dat sommigen zelfs dachten dat ik de man had doodgeschoten. En toen zij Louis: 'Maar dat kan niet want hij was al dood.' Hoe wist hij dat? Hij kon dat niet weten tenzij hij ofwel de moord gezien heeft, ofwel zelf de moordenaar was!'

Inspecteur Bastiaens knikte. Hij was nog altijd onder de indruk van het pientere verstand van deze vrouw. Maar hij was het niet met haar eens dat ze de zaak met die informatie op dag één al zouden hebben opgelost. 'Wat hij zei was zeker niet genoeg om hem te arresteren, het zou hem hoogstens interessant gemaakt hebben maar met een goede uitleg zou hij er waarschijnlijk mee weggeraakt zijn.'

Isa had zo haar bedenkingen. Ze vervloekte haar trage geheugen. ‘En dan is er nog iets’ zei ze terwijl ze haar kin in de lucht stak. ‘Waarom heeft hij in hemel-snaam dat lijk in MIJN voortuin gegooid?’

Inspecteur Bastiaens lachtte. ‘Oh, daar is een heel eenvoudige verklaring voor. Jouw voortuin is de enige die vol bloemen staat en waar hij snel een lijk kon verbergen. Hij was van plan om het de volgende nacht weer uit je tuin te vissen en in de vijver te gooien, maar je was hem voor!’

Iedereen lachte behalve Isa. Zij zou nooit meer naar haar bloemen kunnen kijken zonder te denken aan Freds gestreepte been en schoen.

